

NHỮNG LO TÍNH TRONG TÌNH YÊU

QA

Đình Hương và Bách từ phía bãi đậu xe đi vào, Hương ngạc nhiên khi thấy dưới bóng Mộc Lan không có một ai.

HƯƠNG: Ủa, nhóm bạn của Hương đi đâu hết rồi cà?

BÁCH: Vậy để anh ngồi đây chờ với Hương. Mà Hương nè, sắp tới có long weekend, tụi bạn anh tổ chức đi cắm trại ba ngày, Hương đi được phải không?

HƯƠNG: (hào hứng) Cắm trại hả! Hương thích đi lắm đó. Để Hương hỏi nhỏ Trúc cho mượn cái lều.

BÁCH: Khởi cần Hương, anh đã lo đủ lều và túi ngủ rồi, Hương chỉ cần mang đồ dùng cá nhân của Hương theo thôi.

HƯƠNG: (dè dặt) Ý anh là...Hương với anh...chung một...lều hả?

BÁCH: (thần nhiên) Chứ Hương muốn mấy lều.

HƯƠNG: Thôi, thôi, vậy Hương không đi đâu.

BÁCH: Hương không tin tưởng anh à?

HƯƠNG: Không phải, bạn của anh, Hương chỉ mới gặp lần đầu, Hương không muốn có sự ngộ nhận hay dị nghị.

BÁCH: Thôi thì anh chịu Hương. Để anh hỏi lại xem có cô nào đi một mình anh sẽ gửi Hương vào chung lều, nhưng mà theo anh được biết thì họ đi có cặp cả.

HƯƠNG: Nếu vậy thì Hương không dám hứa.

Bách đang định nói tiếp thì nhóm Vương

Liên, Thủy Trúc, và Ivy vừa tới nơi.

TRÚC: (châm chọc) Gì mà không dám hứa, hứa đại đi Hương.

HƯƠNG: Mấy người thiệt thấy ghét, toàn xúi bậy không là. Để Hương giới thiệu ha. Nhỏ láu cá này tên là Thủy Trúc, chị này là Vương Liên, còn đằng đó là Ivy.

BÁCH: (nhã nhặn) Nghe Hương nhắc đến các chị hoài hôm nay mới có dịp gặp, quả là Hương nói không sai.

LIÊN: Không hiểu cô em tui lại nói xấu gì nữa đây?

BÁCH: À không, Hương bảo nhóm tứ quý của Hương toàn là hoa đẹp.

TRÚC: Cho anh nói lại đó, Trúc biết nhỏ Hương không nói như vậy.

BÁCH: Ok, tôi thua, thật ra Hương nói là nhóm tứ quý của Hương toàn là hoa...không giống bất kỳ loại hoa nào. À, mà sao Trúc lại biết Hương

nói gì?

IVY: Tại anh không biết thôi, tụi này không coi trọng vẻ đẹp bề ngoài nên rất ghét ai khen mình đẹp.

BÁCH: (gật gù) Quả đúng là hoa hiếm. (xem đồng hồ) Xin phép, Bách phải vào lớp, hẹn gặp các chị vào dịp khác vậy.

HƯƠNG, LIÊN, TRÚC, IVY: Gặp anh sau.

Đợi Bách đi xa, Trúc mới quay sang hỏi Hương

TRÚC: Nãy hai người đang hứa hẹn chuyện gì vậy, kể nghe được không?

HƯƠNG: Anh Bách rủ đi cắm trại, nhưng Hương chưa trả lời vì anh đòi ngủ có một lều hà, làm sao mà Hương chịu.

TRÚC: Ngủ...làm sao mà không chịu?

HƯƠNG: Con nhỏ này! Kể cho nghe rồi còn chọc người ta. Làm sao Hương

biết được ngủ...làm sao, tránh trước còn hơn.

IVY: Nhưng như vậy em thấy không được tiện, cái gì cũng phải mang gấp hai. Mà chị không sợ tối có người nào chui vào à?

HƯƠNG: Chứ bộ bây giờ hay có chuyện đó xảy ra lắm sao?

TRÚC: Ai mà biết được, tránh trước còn hơn, ngủ khời khời kiểu đó bọn con trai lại tưởng mình available-go-ahead thì dám có đứa chơi liều lắm, có người nằm canh coi bộ yên tâm hơn.

HƯƠNG: Người ta dị nghị thì sao?

LIÊN: Hương nói cũng có lý, mình không có mà thiên hạ nghĩ là có thì cũng kẹt.

IVY: Đối với em chuyện đấy không quan trọng, mình biết mình là đủ rồi cần gì người ta.

HƯƠNG: Thôi chuyện đó để Hương tính sau. Ba người hồi nãy đi đâu vậy?

TRÚC: Đi qua chợ mua home pregnancy test.

HƯƠNG: Cái gì?

LIÊN: (lấy từ trong túi xách tay ra) Đừng nói là em không biết nhe, cái thứ này nè, để thử xem mình có baby hay không đó mà.

HƯƠNG: Chị cần hả? Mà sao thấy chị không được vui vậy?

LIÊN: Vui gì, đang lo đây nè, nếu mà có thật thì không biết tính làm sao.

HƯƠNG: Sao kỳ vậy? Chị lấy chồng mấy năm rồi mà, có con là chuyện đáng mừng chứ, sao lại lo?

LIÊN: Chuyện có con là chuyện lớn, đâu phải có chồng rồi thì muốn có con lúc nào thì có đâu, còn phải coi lại vấn đề tài chánh, chuyện học hành của mình, công việc làm của chồng nữa chứ em. Một khi có con rồi cuộc sống vợ chồng không bao giờ giống như lúc chưa có con, muốn sao là vậy đâu. Khi

mình chưa sẵn sàng thì không nên đem đứa con vào đời sống của mình.

IVY: Chị nói đúng, có nhiều người chưa ready mà cứ để con, xong rồi chẳng ai nuôi hết vứt ra đường, hay cho đi làm con nuôi, vậy thì để làm gì, tội đứa con nít.

TRÚC: Bởi vậy muốn làm gì thì cũng phải tính cho kỹ.

HƯƠNG: Tốt hơn hết là đừng...động phòng thì khỏi phải lo tới.

LIÊN: Thôi đi cưng, con người chứ có phải sỏi đá đâu mà kêu không được động.

HƯƠNG: Chị có chồng rồi thì cứ tự nhiên, ai cấm đâu.

TRÚC: Sao ngộ vậy? Nói như Hương có nghĩa là Trúc với bạn trai Trúc không được...tự nhiên à.

HƯƠNG: Vậy sao hai người không lấy nhau cho hợp thức hóa chuyện đó luôn đi.

TRÚC: Tiền đâu mà làm đám cưới?

HƯƠNG: Đãi tiệc nhỏ thôi, làm rình rang chi cho tốn.

TRÚC: Làm con gái ai mà chẳng muốn có đám cưới lớn, còn nếu làm nhỏ thì thôi khỏi cần đám cưới luôn cho tiện, hai người dọn vô ở chung là xong, còn đỡ tốn hơn.

HƯƠNG: Bố mẹ Trúc chấp nhận hay sao?

TRÚC: Bởi vậy Trúc chưa có làm, nhưng có một số trường hợp chuyện sống chung là chuyện đáng làm. Ví dụ như hai người đi học xa mà lại ở gần nhau, chẳng lẽ lại share phòng ở hai nơi khác nhau, mỗi tháng tốn tiền nhà, tiền ăn gấp đôi à?

IVY: Chị Trúc nói có lý, con roommate của em một tuần nó ngủ bên bô nó hết ba ngày, tuần nào có exam thì nó khỏi về luôn, mất thì giờ. Nhưng mà cuối tháng nó vẫn phải chung tiền nhà vì chỗ của nó đâu có cho ai share được đâu.

LIÊN: Đối với chị, đám cưới chỉ có giá trị hình thức mà thôi, đâu phải cứ có đám cưới là có hạnh phúc đâu, khối cặp quen nhau thì lâu mà lấy nhau chỉ được có vài năm đã rã đám, vậy thì chẳng thà đừng lấy, để thì giờ tìm hiểu nhau tốt hơn.

HƯƠNG: Nếu đã nói là quen nhau lâu tại sao lại có vấn đề không đủ thì giờ tìm hiểu nhau?

LIÊN: Có nhiều người chỉ tìm hiểu bề ngoài mà không đi sâu vào bề trong. Đến khi sống chung mới thấy rõ được con người thật của nhau, và rất dễ bị thất vọng khi thấy người yêu lý tưởng của mình bỗng dưng hóa thành cô bé lọ lem hay là hoàng tử cóc chỉ trong vòng một thời gian ngắn. Nếu hai người chưa lấy nhau thì còn dễ cứu vãn tình hình, chứ mà lấy nhau rồi thì cũng coi như là đóng hụi chết thôi.

HƯƠNG: Nếu theo quan niệm đó thì nam nữ bây giờ cứ lôi nhau vào sống chung cho đã, chán lại chia tay, đâu có còn ý nghĩa của tình yêu đích thực đâu.

IVY: Chị nói vậy là sai rồi, có cái khác nhau giữa một cặp quen ba bốn năm rồi mới sống chung và một cặp chỉ mới mấy tháng đã sống chung. Ai khôn thì phải biết tính cho kỹ, chứ đâu phải bạ người nào mình cũng tính chuyện sống chung đâu.

HƯƠNG: Chuyện tình cảm bây giờ sao mà tính kỹ quá, giống như chuyện

buôn bán vậy. Đối với Hương chỉ khi nào không có toan tính, không có điều kiện thì mới là tình yêu chân thật.

TRÚC: Đúng, chuyện tình cảm không phải là chuyện buôn bán, nhưng mà là chuyện đầu tư. Tấm chân tình của mình ví như là vốn liếng làm ăn vậy, phải chọn nơi nào đáng tin cậy để mà gửi gắm chứ nếu không thì mất cả vốn lẫn lời cũng không chừng.

IVY: Theo chị thì chỗ đáng tin cậy là như thế nào?

TRÚC: Có cuộc sống ổn định.

HƯƠNG: Vậy một người nghèo thì không được Trúc duyệt xét à?

TRÚC: Bỏ thì duyệt, chồng thì không. Có nhiều loại nghèo. Có người nghèo vì hoàn cảnh, tí như còn phải lo cho gia đình chưa thể xây dựng tương lai của mình được. Nhưng cũng có người nghèo vì lười, có sức có tài mà không chịu đi làm. Hoặc nghèo vì tiêu xài hoang phí, làm bao nhiêu tiêu bấy nhiêu, xây dựng gia đình với những người như vậy đâu có ích gì.

LIÊN: Một người yêu lý tưởng thường thì không phải là một người chồng lý tưởng. Khi yêu con gái thường thích

người yêu chiều chuộng mình, tặng hoa, tặng nhạc, vân vân. Hay thích những chuyện lãng mạn tình tứ. Sau khi lấy nhau rồi thì những chuyện này trở thành thứ yếu, cái quan trọng là tiền nhà hàng tháng, tiền bills, tiền insurance, tiền để dành cho con cái. Cho nên mình cần một người có đầu óc thực tế.

IVY: Nhưng mà tính tình người ta mình đâu có thể thay đổi được hả chị?

LIÊN: Đúng, bởi vậy phải tính trước từ đầu. Nếu cần, phải deal đàng hoàng. Giống như lúc chị quen với anh Tùng chồng chị, lúc đó cả hai đều còn đi học, chị nói thẳng là chị không cần anh phải trở nên giàu có trong một vài ngày, nhưng năm ba năm nữa khi chị quyết định lấy chồng thì anh phải có cuộc sống ổn định, nếu không chị bắt buộc phải chia tay.

HƯƠNG: Yêu nhau cho đã rồi chia tay chỉ vì chuyện tài chánh thôi à, em thấy không đáng.

TRÚC: Còn hơn là lấy một người không biết lo để mình phải gánh hết cả đời, thử hỏi có hạnh phúc hay không. Nhưng mà, nói cứng cái miệng vậy thôi, người nào thật lòng với mình

chẳng lẽ mình nói thế mà hấn vẫn cứ ỳ ra hay sao.

IVY: Các chị lo nhiều quá. Em thì cứ tìm hiểu một thời gian, hợp thì đi tiếp, chứ mà cứ tính thế thì ế mất thôi.

HƯƠNG: Ủ, nếu mà Hương đã yêu rồi thì Hương chỉ biết đặt hết tình yêu của mình vào người đó mà thôi. Nếu người đó có điểm nào khuyết thì mình cũng nên giúp họ trở nên tốt hơn chứ, đúng không?

LIÊN: Đó! như vậy là Hương có toan tính rồi đó.

TRÚC: Không ai cấm Hương yêu một người và chỉ một người mà thôi. Nhưng phải đặt vấn đề là người đó có đáng để mình yêu hay không. Nếu như mình đã cố gắng hết sức để xây dựng tình yêu với một người mà họ cứ trở trở ra thì mình cũng phải tính tới chuyện tương lai riêng của mình, chứ đâu thể tự ràng buộc cuộc sống mình vào cuộc sống của họ. Khi hai người không cùng nhìn về một hướng thì không thể nào đi chung một con đường được, phải không?

IVY: Em cũng nghĩ như vậy, trong tình yêu không nên gò bó nhau, nếu thấy không xong thì nên chia tay sớm là hơn, don't waste your time.

LIÊN: Nói chung thì tình yêu cũng như chuyện binh xập xám thôi. Nếu cứ nhắm mắt mà binh theo đúng bài bản thì ăn hay thua là chuyện hên xui. Còn nếu mình có để tâm vào tính đường này nước nọ, binh cách nào lợi hơn, thì tất nhiên tỉ lệ thắng của mình phải cao hơn rồi. (nhìn đồng hồ) Mà thôi, chị phải về, nãy chị gọi cho anh Tùng, anh còn chưa biết chị có chuyện gì muốn nói, thế nào anh cũng về sớm hơn bình thường.

TRÚC: Thôi bye chị, good luck.

IVY: Yeah, good luck, plan carefully. (quay sang Hương và Trúc) Hai chị có muốn vào thư viện không?

HƯƠNG, TRÚC: Đi thì đi.

QA

Ghét

Anh áy ơi, bé ghét anh
Như con nút ghét ăn cơm đó mà
Như bé ghét cây chổi chà
Mỗi lần mẹ giận....cái... mà bé tiêu!

Anh áy ơi, bé ghét anh
Như bé ghét lên trả bài, biết không?
Cô giáo thì chẳng có thông
Hôm qua bé bận... long nhong ngoài đường

Thế mà cô chẳng có thương
Còn anh ngồi đó mà giương mắt nhìn
Bé nhăn nhó, anh làm thình
Bà giáo ác quá, bé rình ngỗng về (!)

Anh áy ơi, bé ghét anh
Như tóc ngắn ghét tóc dài, biết chưa?
Như bé ghét mỗi buổi trưa
Anh cứ năn nỉ đòi đưa bé về

Anh nói thích mái tóc thê
Vấn vương trong gió lối về anh quên
Anh áy ơi, bé ghét anh
Như bé ghét thư xanh gì anh trao
Lời thơ quá đổi thanh tao
Mau mau bé giấu cho mau... mẹ... về!?!

Bằng Lăng

Màu Tím, Màu Xanh

Anh của nhỏ à, nhỏ chẳng thích tím đâu anh
Màu của nhỏ là màu của hải dương xanh
Màu của bầu trời chứa thật nhiều mơ ước
Trong vũ trụ bao la có cả trời và đất
Như nhỏ và anh hiện hữu giữa đất trời...
Nhớ thuở học trò nhỏ hái trái mồng tơi
Pha thật đậm đem làm màu mực viết.
Nhỏ thích đóa tâm xuân màu tím xanh biêng biếc
Tím hoa cà dịu mắt sắc mênh mông
Màu tím cánh lục bình trôi nổi ở trên sông...
Và cứ ngỡ tím tình yêu là bất diệt...
Qua bao tháng năm dòng đời trôi mãi miết
Nhỏ mới biết rằng tím chẳng may mắn gì đâu
Tím là bắt đầu cho sự chia tay và đổ vỡ...

Nhớ giàn tâm xuân Ba nhỏ trồng trước ngõ
Hoa nở đặn đều tím biếc quanh năm
Mẹ nhỏ bảo rằng hoa chẳng may mắn đâu anh
Vì gia đình đã xảy ra nhiều tai biến
Từ đó loài tâm xuân đã không còn xuất hiện
Trước ngõ mẹ đã trồng giàn hoa giấy đỏ tươi...

Tím hoa cà dù dịu mát khắp muôn nơi
Nhưng vẫn không may bằng mùi hương hoa bưởi...
Màu tím trên sông lục bình trôi nổi
Như con người trôi nổi khắp nhân gian

Tím là màu của những cảnh trái ngang
Tím là màu của những cuộc tình đổ vỡ...
Nhỏ chỉ muốn màu của anh và nhỏ
Là màu xanh tồn tại của đất trời

Để tình mình như nước của biển khơi
Để tình mình như bầu trời xanh ngát

Khói Lam

Xương Sườn Thú Bẫy

Nhè nhẹ thôi em, kéo bướm bay
Đừng đi trên cỏ, kéo héo gầy
Đừng cười lớn vỡ thủy tinh nắng
Đừng chớp mắt vội để sương lay...
Tình sử hình như chỉ đôi câu,
Xương sườn thú bẫy chiều nay sầu
Nghiên mực chùng như cô đọng quá
Chùng trong mây tím nhạt bay mau
Gương vẫn hững hờ trên tử phần
Thoáng thấy ta qua có cười vui?
Trâm lược nằm yên trong tráp gỗ
Trầm hương có thoảng chút hương người?

Em tôi xin chớ hay hờn dỗi
Xin hãy làm gấu trắng trốn đông
Xin giọt sương buồn thôi vương mắt
Chiều nay gậm nhấm chiếc xương tôi...

Nguyễn Ngọc Quỳnh Thi

17 tháng giêng, 98

CHIẾC BÓNG

Thu Nguyệt

b ê n đ ờ i e m

Chiều nay, Ngọc Tuyền cắm vào bình bông em vài cành hoa dại vừa mới hái. Nó hay làm như thế lắm, bởi lẽ em hay buồn khi khói lam chiều vừa chợp tắt. Nó bảo: "Từ nay em sẽ là người bạn mà chị mong đợi nhé!" Em gật đầu mỉm cười. Mỗi khi bước vào phòng, môi em ướp đắm sắc màu của hoa tươi. Căn phòng em luôn có mùi hương mới lạ, ngọt ngào.

Hôm ấy, cô giáo rất hài lòng với phần quà mà em và anh mang về. Lúc chia tay ở bến đò, anh cắm vào giỏ xe em một nhánh hoa với lời nhắn: "Xin cho em mãi dại khờ như loài hoa ấy."

Em cứ tưởng chỉ có em mới yêu thích loài hoa dại. Thế mà trong ba năm học dài đằng đẵng ở Thị Xã, em phát hiện ra một gã "khờ" cũng yêu thích loài hoa em yêu. Từng ngày đến trường, em hay dừng lại ở những nơi có hoa dại mọc. Tụi bạn phải rất cố vì réo gọi và luôn bực dọc trong những lần chờ đợi dài đằng đẵng.

Lần liên hoan cuối năm, lớp em tổ chức đi chơi xa. Cả một đại đội kéo nhau qua Cù Lao An Thành. Cô giáo bắt mỗi tổ đi tìm một món quà lưu niệm vô giá mà chia cho đầy đủ mọi người trong lớp. Tổ em vừa tới vườn chôm chôm là không ai bảo ai trèo lên cây ngồi không thềm xuống. Em không thích chôm chôm lắm, em đi qua liếp vườn khác tìm ổi chua. Trời mùa hè, ổi còn non, em tìm hoài không thấy ổi chua. Chán nản quá, em cứ đi, đi không cần định hướng. Qua liếp khác, thấy cỏ khác màu, em mon men đến gần thì đụng mặt với anh "khờ". Thật ra anh không "khờ", tại mỗi lần gặp em, anh chỉ nhếch môi chúm chím. Lần đầu tiên em thấy môi anh mở. "Dung tìm được gì rồi?" Em bật cười khúc khích và anh cũng cười theo. Trước mặt em là một con người hoàn toàn xa lạ, không phải gã "khờ" mà là một con người cần phải đề phòng. Em bắt đầu sợ tiếp xúc với anh. Em lẹ bước bỏ đi trong khi anh đang lom khom tìm kiếm, cái gì đó em không rõ. Anh khập khểnh thở dốc chạy theo em và chìa tay ra cành hoa dại:

"Dung nghĩ sao?" Cũng lại là câu hỏi. Em phát ghét anh, nhưng nụ cười hiền hậu khéo điểm trên môi anh phá tan đi ý nghĩ xấu xa về người đối diện.

Qua hết những tháng hè, anh phải ra Hà Nội học. Em bâng khuâng chưa rõ điều gì sắp xảy ra. Em chờ đợi ngày chia tay với anh. Anh không hẹn em ra đi chơi như em nghĩ. Anh lặng lẽ ra đi âm thầm, và em cứ chờ đợi như một em bé thơ mong đợi ánh trăng đêm ba mươi. Rồi những hờn dỗi, trách móc, em sụt sùi ôm theo giấc mơ. Sáng ra, mắt em bị lòa bởi những màu sắc của đóa hoa tươi cạnh mình. Em chợt hiểu: Em không bị bỏ rơi, anh không quên, và anh vẫn nhớ loài hoa dại.

oOo

Một buổi chiều hè, nắng đang tắt dần trên ngọn cây. Em rời khỏi trường, như đã hẹn, em cứ chậm chạp không chút vội vã đến sân ga đón anh. Không biết anh lúc đó nghĩ như thế nào. Riêng em, em không thấy lòng nao nao như năm nào. Con đường, hàng cây quen thuộc với em cũng trầm lặng theo tiếng thở đều đặn của một con tim không buông khuâng khi sắp gặp lại người bạn xưa. Em rất chu đáo chọn cho mình chiếc áo, cái kẹp, và ôm ấp rất nhiều hình ảnh đẹp em tưởng tượng sẽ xảy ra khi tiễn anh ra Hà Nội học. Đó là em, cô gái năm xưa. Một lần biết chờ đợi, hy vọng. Anh không đến, tất cả mất dần theo giọt mưa đầu đời. Những đóa hoa dại em vẫn thường xuyên nhận được với vài lời thương nhớ. Nhưng nó không đủ sức thu hút một cô gái trong tuổi mộng mơ chấp nhận nằm trong vỏ ốc, để giữ gìn một hình ảnh xa mờ, tưởng chừng như không bao giờ gặp lại. Quanh em có biết bao sự cám dỗ và quyến rũ. Em vẫn đơn độc trên lối về, tự mình ngắt cho mình những cánh hoa dại không tên. Thời gian làm cho em quen dần với cuộc sống như vậy. Em quên hẳn về anh và quên những cánh hoa dại trong giỏ xe đợi chờ mỗi chiều tan học. Với em, nó đã quá lâu để mà nhắc lại. Còn anh, chắc anh cứ mừng rỡ tưởng như mới còn hôm qua?

Sân ga vắng vẻ. Mọi hành khách đều đã có người thân đến đón. Còn lại một mình anh ngồi đó suy tư, lo lắng, và

tìm kiếm một người quen. Len qua các hành lang, em đi nhanh hơn, sợ người gác cổng khép cửa lại. Em thầm trách mình hơi chậm trễ. Trong nhà ga ánh sáng lơ mờ, em phải dò dẫm đi qua từng nấc thang. Khi đến nấc thang cuối cùng, em thấy anh đứng dậy hướng về phía em đi mừng rỡ. Em chậm bước lại, nhìn anh không xúc cảm. Lâu lắm rồi anh nhỉ! Anh thay đổi nhiều. Anh cao quá. Anh lớn quá. Em đi bên anh như một đứa trẻ thơ. Anh thì luống cuống không biết phải nói với em điều gì. Thỉnh thoảng nhìn em như muốn nói rồi lại không.

Đưa anh về nhà em, như một người bạn mới quen, em không sắp đặt sẵn điều gì. Anh không chút hờn trách, vẫn vui vẻ thao thao kể chuyện về anh. Ăn cơm xong, anh lại giành không cho em rửa chén. "Mỹ Dung đừng rửa, sẽ hư tay hết, để cho anh." Lời anh lúc đó em không quên, em vẫn nhớ hoài. Chờ lúc ba mẹ em đi nghỉ, anh bảo em cho anh mượn cây đàn. Em mang xuống cho anh. Anh cầm đàn dạo lên điệu khúc năm xưa anh từng hát cho em nghe. Trong đôi mắt anh, em thấy anh nhìn em tha thiết, và thành thật: "Gọi người yêu dấu muôn đời..." Em cười xòa như cố xua đuổi cảm giác bàng hoàng bởi giọng hát trầm bổng của anh. Cũng may lúc đó ba em đi xuống, nếu không em phải bị cật vấn vì đôi mắt của anh. Em không cố tình lẩn tránh anh, nhưng em chỉ xem anh là một anh bạn, một người bạn thân thiết nhất.

Bây giờ mình vẫn là đôi bạn thân phải không anh? Em biết mình khờ quá. Tình anh đã trọn vẹn trao về em mà em cứ hời hợt, lạnh nhạt làm anh đau khổ hơn năm năm rồi. Năm năm dài anh vẫn chờ đợi, anh cô đơn đi tìm bóng dáng em. Em nghi ngờ anh không thật sự yêu em nên cứ lẩn tránh anh bằng mọi cách. Em sợ anh nhiều bạn bè, em sợ cái phong cách lễ độ và cái tướng đẹp trai của anh. Trong đầu óc non nớt, em đinh ninh rằng anh đã có

nhiều người yêu. Em sợ tới gần anh và sợ giọng nói tha thiết đầy sự lôi cuốn. Đầu óc em bị nhồi sọ bởi những câu nói của người lớn. Em không dám yêu một người biết đàn, biết hát giỏi như anh. Em sợ mình sẽ đau khổ. Em xua đuổi anh để đi tìm cho mình hạnh phúc. Rồi hạnh phúc không đến như em mong đợi. Em gặp những con người hời hợt, em thất vọng và hối tiếc về chuyện của chúng mình. Anh không lúc nào rời xa em, vẫn ở bên em an ủi, chia vui xẻ buồn. Có lúc em tưởng anh như thần thánh, ban bố cho em niềm tin và hy vọng để tiếp tục đi theo con đường của thế gian. Anh cao cả quá, em thì khờ dại. Em vụt chạy xa anh thật rồi. Lần này là chuyến đi cuối cùng mà có lẽ, em và anh sẽ không còn gặp lại nhau.

"Vì vòng tay anh nhỏ bé, biết làm sao che cho em, nên anh chỉ là người Đứng Bên Lê Đồi Em..." Em rung động bởi câu hát chân thật này từ môi anh. Anh không ngại người ta cười khi đứng ngoài bụi phone công cộng, tai thì mang headphone, tay thì cầm phone hát cho em nghe. Em vẫn cất kỹ những bài thơ anh tặng, và những câu hát thân thương từ tấm lòng anh. Bây giờ em yêu quý chúng lắm. Em chỉ còn nghe lại từ sâu thẳm của tâm hồn.

Em đưa tay vén bức màn cửa sổ, nắng chiều dịu tắt thay vào một hoàng hôn tím phía cuối chân trời. Cầm đóa hoa dại lên, em xót xa nhìn nó u sầu vì thiếu nước. Ngọc Tuyên đã vô tình như em năm xưa. Nếu em biết thay nước hằng ngày cho cánh hoa dại của chúng ta, thì có lẽ em và anh không gặp nhau ở ngã rẽ của con đường.

Ông mặt trời xuống nhanh. Hoàng hôn tắt lịm. Những bóng cây dật dờ nằm lên nhau tình tự. Em nhắm mắt cố tìm quên một lần mình khờ dại. Từ tâm tư, suối lòng em rỉ chảy, giọt buồn rơi ần ần hiện: Chiếc Bóng Bên Đồi Em!

Thu Nguyệt

PHẬT HỌC

Tạ Đức Trí

ĐI TỪ CHÙA VÀO TÂM THỨC

Xuân về, với cảm giác lâng lâng khó tả đi nhẹ vào lòng theo những tia nắng ban mai vàng rực. Từng đoàn người lũ lượt theo nhau lên chùa, thấp nhang, niệm Phật, cầu xin cho năm mới được bình an, phát tài... Xong, hái cành lộc đem về, chưng ba ngày Tết. Thông lệ này, qua thời gian, hình như đã không còn chỉ dành riêng cho các Phật tử. Có không ít tín đồ các tôn giáo khác hoặc những người không theo bất cứ tôn giáo nào cũng vẫn giữ lệ đi chùa đầu năm. Phải chăng đây là dấu hiệu chứng tỏ số người lãnh hội được Phật Giáo đang gia tăng? Hay đây chỉ là một thói quen bình thường, một sự hiếu kỳ khó tránh? Câu hỏi này khởi đầu cho đoạn hành trình đi tìm hiểu Phật học, một trong những triết lý sống Đông phương tồn tại hơn hai thiên niên kỷ qua.

Hãy để tâm hồn lắng đọng, tinh thần thư giãn và cùng vị hoàng tử xứ Ấn, Sakyas Siddhartha Gautama (563–483 BC), từ bỏ cung vàng, điện ngọc, hành khất khắp nơi với mục đích cao cả mong tìm ra chân lý giúp con người thoát khỏi phiền não, khổ đau trong sự sống và sự chết. Tính kiên trì và đức đại từ bi đã giúp Ngài giác ngộ và đạt đạo.

Cũng từ đó, nhân loại đã chân kính gọi Ngài bằng chính triết lý sống của Ngài: Phật Thích Ca.

Bước vào Phật học ví như bước vào một khu rừng, bao la tứ bề muôn vẻ muôn màu, con người dù có cố gắng cũng chỉ có thể đi qua một đoạn nhỏ nào đó. Nhưng, không có nghĩa là con người sẽ không bước được một bước

đáng kể. Trong suốt thời gian Phật Thích Ca đi rao giảng chân lý Đạo làm người, Ngài thường nói: "Ta là Phật đã thành, các người là Phật sẽ thành." Chính lòng bác ái và phóng khoáng của Người đã khẳng định: Mọi người sinh ra đều bình đẳng, đều có khả năng giác ngộ và đạt được một cuộc sống hạnh phúc. Vậy, mỗi người có quyền tìm hiểu và chấp nhận Phật học theo cách riêng. Duy chỉ có cốt lõi thâm thúy trong triết học Phật thì không thể hiểu sai.

Hãy lấy thí dụ từ việc ăn chay, niệm Phật, hay cúng chùa. Có quan niệm cho rằng khi làm đầy đủ các việc này thì chắc chắn đã tu thân đạt đạo và thế nào cũng sẽ thành Phật, hay ít nhất sẽ có quả tốt trong tương lai. Thật ra, ăn chay niệm Phật cúng chùa chỉ có ý nghĩa khi con người tâm tịnh trí thông, biết nghĩ đúng và làm đúng. Mục đích của việc ăn chay-ăn uống đạm bạc đơn giản-là để lòng được thanh nhàn. Như vậy, nếu ta ăn chay mà lòng vẫn còn vướng vào tham, sân, si, vào những xấu xí đời thường, thì việc ăn chay của ta đã không còn có ý nghĩ gì. Nếu ta niệm Phật chỉ để cầu xin các lợi

ích riêng tư, quên đi âu lo thống khổ của đồng loại, thì liệu lời khẩn niệm của ta có được thỏa đáng hay không? Ta có thể rộng tay dâng cúng tiền của cho chùa và tu viện, nhưng lại hẹp hòi toan tính với người thân hay những kẻ kém may mắn hơn mình, thì công quả của ta sẽ đi về đâu?

Xét ra, thế giới Phật học có thể bao la trừu tượng, cũng có thể thu nhỏ trong một chữ "tâm". Chính vì vậy mà Nguyễn Du xưa đã từng so sánh: "Chữ tâm kia mới bằng ba chữ tài." Hiểu được chữ tâm là thông suốt nguyên lý vô thường của cuộc sống, của chất "tương đối" trong kiếp người. Phật đã không bao giờ chú trọng hay quan trọng hình thức rườm rà, cũng chưa từng luật định cho môn đồ Ngài phải thờ cúng mình, phải xây cất các chùa chiền nguy nga tráng lệ, vì chính bản thân Ngài đã từ tráng lệ nguy nga mà ra đi.

Trong suốt công cuộc giảng dạy, Phật Thích Ca chỉ mong muốn chúng sanh thấu hiểu chân lý trong triết học của Ngài. Giáo lý căn bản được gói gọn trong Bát Chánh Đạo 2: Chính kiến,

chính tư duy, chính nghiệp, chính mệnh, chính tinh tiến, chính định, chính niệm, và chính ngữ. Theo Phật thì Bát Chánh Đạo là đường giải thoát con người khỏi Tam Nghiệp 3 (Thân Nghiệp, Khẩu Nghiệp, và Ý Nghiệp). Nói một cách ngắn gọn và dễ hiểu, người am tường Phật pháp sẽ luôn tự chủ trong hành động và lời nói, minh triết trong tư tưởng, bình thản trước sự khắc nghiệt của cuộc đời và sống với thiện tâm. Lúc đó, con người sẽ đạt đạo, thông hiểu những bí ẩn nằm sâu trong tiềm thức cũng như ngoài vũ trụ. Từ đó, hiểu được nguyên nhân gây ra sự khổ và nỗi sợ hãi. Niết bàn sẽ tự nhiên hiện ra trước mắt khi con người đạt được chân ngã, tâm pháp khai thông.

Phật đã có nói: "Niết bàn không ở đâu xa mà ở chính ngay trong tư tưởng của mỗi người." Điều quan trọng là làm sao có thể bước được vào trong chính tâm trí của ta. Phật học chú trọng vào việc tự học hỏi, tìm tòi, giúp mình khai sáng tâm đạo của chính mình. Phật học, có thể được coi là một tôn giáo, hay cũng có thể được xem như một triết lý sống. Thế cho nên, việc ăn chay, làm công quả, hay thắp hương niệm Phật chỉ thật sự có ý nghĩa khi ta đặt tâm vào việc ta làm với ý thức trách nhiệm, tin tưởng và tôn trọng bản thân, yêu thương sự sống và đồng loại. Đó mới thực là cảnh lộc mà ta cần phải hái.

Tạ Đức Trí

(1) Thích Ca Mâu Ni Cổ Đàm, phiên âm từ tiếng Phạn.

(2) Bát chánh đạo:

Chính kiến: Nhìn thấy lẽ phải.

Chính tư duy: Suy nghĩ đúng.

Chính nghiệp: Hành vi tốt.

Chính mệnh: Sống xứng đáng.

Chính tinh tiến: Hưởng thiện.

Chính định: Sống thanh tịnh.

Chính niệm: Quan niệm đúng.

Chính ngữ: Nói đúng.

(3) Tam nghiệp: ba nghiệp chướng mà con người thường mắc phải.

Thân nghiệp: Sát sanh, đạo tặc, tà dâm.

Khẩu nghiệp: Lừa gạt (dùng lời nói hai chiều để hại người), Ý ngôn (dùng quyền thế hay sự khôn ngoan để phỉ báng người khác), Ác khẩu (nói năng độc ác), Vọng ngữ (đặt điều, thêm chuyện)

Ý nghiệp: Tham (tham sắc, tiền, tài, danh,...), Sân (mất tự chủ vì nóng giận), Si (si mê, ngu muội, cuồng tín,...).

Tài liệu tham khảo:

— *Tinh Hoa Đạo Học Thế Giới*, giáo sư Hạo Nhiên T.T. Ngữ.

Phù du...

Xuân, Hạ, Thu, Đông,

Giữa trời vẫn gió vũ,

Giữa cơn sóng lũ,

Của cuộc đời,

Lặng lẽ...

Âm thầm...

Trầm mình trong cơn gió

Tim tôi theo thân bụi

Nhỏ nhoi.

Một đời du hành

Không bao giờ dừng bước..

Trông vào đợt sóng trước,

Thấy rõ bóng dáng mình,

Chờ mong mãi cuộc tình,

Hoài vọng...

Mong manh...

Mặc Xuân qua,

Bóng Hạ tàn,

Thu, Đông buồn ảm đạm,

Ngón tay gầy...

Buông thõng...

Lại đón gió xuân sang...

Buồn...

Khuyết Danh

Introduction

Rarely has there been anything positive said about Vietnam during its war-torn years. This set of memoirs describes some of the innocent playful events in a life of a child. The dramas revealed only "a tip of the iceberg" which I am continuing to explore. The will to survive in such harsh condition taught me so much about humanity in its raw form.

I saw a cripple walking on his two bare hands refusing to accept donation from those broken-hearted bystanders giving hands. Such images should be captured and preserved in a timeless capsule for they have taught me so much. These Vietnamese dramas should be treasured and not looked down upon or brushed under the rug.

Only four short stories, or should I say plots, are written. There is little connection among them but shall be, one day, when ideas and stories have been sufficiently formed.

CÂY BÔNG VỤ

When I think of Vietnam, I think of school, of those long hours staring out the window hoping for something catastrophic to happen.

Being one of the bigger kids (relatively speaking), I was always placed in a special section, the last two rows. Those smart-aleck little munchkins, you know the teacher's pets, loved to get the big boys in trouble. They were particularly keen on my bad behaviors while their master was away. It seemed like no matter how hard I tried, they would find flaws to report, so that I would get whipped later on.

I hated those bright hot sunny day sitting in class. I could never get my head straight. Didn't they know hot weather make people drowsy, especially in class. You probably figured out what the master did to kids who dozed off in class.

When the bell rung, boy, I would dash out like an arrow but careful not to run so fast by old farts who didn't like rowdy kids. You probably figured out what old farts did to kids running so fast in school.

The walks back home from trường Trí Đức (in Sài Gòn) were almost always pleasant. Besides feeling so free getting away from the institution, I remembered the spectacular display

CHILDHOOD MEMOIRS

Lê Dinh

of whirling seeds falling down from the sky. I loved watching the gusty winds blow past cây Bông Vù and carried with them hundreds of whirling seeds. The winds felt so cool and the seeds, they just whirled and danced in the sky.

I was mesmerized. Cây Bông Vù probably has another name, does anyone know? It's a good old tree.

DOOFUS

One of human's source for comedy is to watch others' tragedy. Being one of the doofus kids sitting in the back row of the class, I was sensitive to my fellow doofus friends. However, I have to tell you this funny story about the most DOOFUS kid of them all. I was in my second grade, I think.

Well, all of us kids were sitting in the classroom looking at the grades we got back from the teacher for our chính tả. Being a cruel and unusual society, kids were forced to report their grades to the whole class. The teacher started to call names, one by one. Each student would say out loud the grade they received and the teacher recorded it in his book. Some voices were louder than others; some were prouder; some were short and embarrassed; I forgot what mine was but I remembered the voice from the most DOOFUS kid of them all.

From a corner of the back row, looked like he just barely woke up, in a heavy southern accent, circling his index fingers and thumbs around his eyes, he yelled out loud: "ỐC DỊT LỘN"

After half a second of silence, the whole class burst into laughter and so was I. Let me tell you, not only was he humiliated, the teacher gave him a good old fashion whipping for not speaking properly.

If I were the teacher, I would give my fellow doofus friend points for being original and artistic.

THE RAGGED OLD MAN

During the late '74 and early '75, you could always find the ragged old man on a sidewalk of đường Phan Thanh Giản. Every time I saw him, he flashed me a friendly smile showing the brightness of his teeth and the flesh of his gums. He seemed to be in good health but the ragged old man had no roof over his head. He knew me, along with the other passerbys, were curious about his homeless condition and about his harsh living condition.

There was always something peculiar happening at his place, especially during supper times. He owned a couple of cheap metal scraps that he somehow had managed to make into different cooking utensils. His chief source of food was white rice and water, at least, that was what I mostly saw him eat. He was not a beggar, though, always greeted me with a friendly smile, as if he was trying to say it silently, "Go away little boy, my style of living is peculiar and harsh but it's a living. I respect your existence, you should respect mine, too."

There were occasions when his suppers drew lots of spectators. One time, I saw him prepare a rat for dinner. Focused on the bait he had somehow caught, the ragged old man cut up the animals into portions and cook them in a hot boiler. Another time, I saw pieces of a cat flesh laying on his kitchen ground. I felt lucky not to be in his shoes and don't know if I could ever find the will to endure if I was in them. The ragged old man never begged and always greeted me with a friendly smile.

Sorry if my description grossed you out, but, while reading "From Hanoi to Hollywood," pictures of some lesser fortunate VNeses that I personally have encountered flash back in my mind. I just had to tell you about the ragged old man.

ÔNG TÂY

There was a small road (ngõ hẻm) that intersects đường Phan Thanh Giản, a street where I grew up in Saigon. This road had lots of gravel where yellow Ford pickups (we called xe vàng -- yellow vehicle) often drove through it. "Come on, come on," I remember the GIs wiggled their fingers to tell us that it's OK to hop on the back. Several of us would dash like mad toward the pickup and jumped on it for a free ride.

We would brag to others who couldn't make it about how thrilling the ride was and how we would jump on xe vàng the next time around.

There was this one two-story condo along that ngõ hẻm that the kids loved to drop by. I didn't know why at first but everytime we came by, we always approached the condo gingerly and then hid behind the bush on one side. On a count of "one, two, three" we would all pick up small rocks (or some object) and throw at the condo to create noises. This practice often took place during the afternoon hours when the adults liked to nap.

And everytime this happened, like cartoon reruns, Ông Tây would charge out of the condo toward the kids and grumble words that can clearly be understood without understanding. Ông Tây was so fat and awkward; he wore shorts that had slits in the middle; his steps were so heavy and the way he waved his arms... he was hilarious.

The kids would run away and laugh their lungs out. Cheap thrills were so easy to manufacture then. All I had to do was follow and be totally ignorant. At my ripe old age, I love to reminisce those irresponsible (but troubled) yesteryears.

Dinh

P.S. No wonder why Santa Claus never gave us kids any presents.

ĂN TẾT ở nhà

Trần Tú Uyên

Thằng Tuyên ngồi rút người trong lòng mẹ để hưởng cái hơi ấm bất tận của mùa Xuân. Nó tròn mắt nhìn ánh lửa bập bùng của nồi bánh chưng đang xua đuổi cái hơi lạnh cuối cùng của những ngày cuối Đông. Nó nghe lời mẹ và không bao giờ dám nghịch nghợm trong bếp. tại vì ông Táo sẽ ghi chép cái tội nghịch ngợm của nó và cuối năm sẽ bay về trời và tâu với Ngọc Hoàng Thượng Đế thì nó sẽ bị trừ tiền lì xì. Nghĩ đến tiền lì xì tự nhiên lòng nó nao nao với một niềm vui kỳ lạ. Thôi thì cũng được. mình chỉ giả bộ ngoan đừng chơi lửa trong bếp thì sẽ chẳng đụng chạm gì đến ông Táo và ổng sẽ chẳng có lý do gì để mà thề lẻo với Ngọc Hoàng.

— Mẹ ơi, tại sao ông Táo đen thui giống như ông Chà Và ngoài tiệm vải vậy mẹ?

— Ừ, tại vì ông Táo chung-thủy với vợ cho nên nhảy vào bếp chết chung với vợ ổng và bị lửa cháy đen như cục than.

— Tại sao ông Táo lại phải chung thủy với vợ hở mẹ?

— Tại vì đạo nghĩa vợ chồng thì phải chung thủy, bền vững và lâu dài con ạ.

— Vậy thì mai mốt lớn lên con sẽ không lấy vợ đâu.

Bà Loan nhìn con mỉm cười âu yếm và với tay chắt thêm củi vào bếp:

— Con không muốn lấy vợ là tại vì con sợ chết thành than giống như ông Táo, hay là con muốn ở nhà đeo vú mẹ?.

— Không phải đâu, con thương mẹ nhiều lắm nhưng mà con ghét con gái,

Con gái ác thì thôi, nó làm cho ông Táo chết đen thui hà!

Thằng Tuyên bỗng cảm thấy tội nghiệp và thương ông Táo thề lẻo nhiều hơn là ghét. Hôm nay là ngày 23 tháng Chạp, mẹ cúng đưa ông Táo về trời bằng con cá Chép thật là to, và nó đã quyết tâm ăn cá nhiều hơn cơm để cho ông Táo thề lẻo không còn cách gì để trở về nhà bếp mà ghi chép tội nghịch nghợm của nó nữa.

Nghĩ đi, nghĩ lại ông Táo thề lẻo thật là dễ ghét. Thằng Tuyên đâu có nghịch lửa! Nó chỉ thích ăn hột đu đủ nướng. Đình Ông Kiểng có cây đu đủ thật là to. Trường học ở phía sau đình, mỗi khi tới mùa đu đủ chín nó và thằng Tư Địa, con Di Sáu Đồ Khô, hay nhặt những trái đu đủ chín sau giờ tan học, cắt lấy hột đu đủ và cắm vào đầu sợi giây kẽm rồi nướng trong bếp than hồng. Hột đu đủ nướng thơm và bùi.. ăn đã thì thôi...

Hôm nay là ngày 30 tháng Chạp, Cội mai trước nhà hình như cũng nao nức như lòng thằng Tuyên vội vã nở những cánh hoa đầu tiên để sửa soạn chào đón Chúa Xuân. Những điểm nhụy đỏ e thẹn và khép nép trong những cánh hoa vàng óng ả đang mỉm cười với Nắng Xuân. Hôm nay mẹ không ra chợ và thằng Tuyên thức dậy thật sớm để giúp mẹ trang hoàng nhà cửa đón Xuân. Bánh trái, hoa quả đã được bày lên trịnh trọng trên bàn thờ Tổ Tiên. Chân đèn và bình nhang cũng được chùi bằng tro trong bếp nổi nước đồng lên màu vàng óng ả trông thật là nghiêm trang và đẹp mắt. Các bài vị của năm đời người trong gia đình được bà Loan trịnh trọng, và kính cẩn bày theo cung ngũ hành đang nghiêm trang

tận hưởng bầu không khí ấm cúng bên ánh đèn cây lung linh, và những cây nhang thư thả nhả áng hương trầm nhẹ nhàng một mùi vị tôn kính. Thằng Tuyên nhón chân trên cái ghế đẩu cho đủ chiều cao để treo câu đối cuối cùng bên khung cửa như một trong những thói quen giúp đỡ mẹ nó làm việc nhỏ trong nhà mà cha nó đã dạy nó khi ông còn sống. Nó bỗng thần thờ nhìn lên bài vị của cha nó và những giọt nước mắt hờn tủi và nghẹn ngào lăn dài trên phiến tuổi còn thơ.

— Con nhớ bố hả?

— Dạ!

— Nhớ bố thì phải ngoan, Bà Loan nén lại cơn xúc động âm ỉ trong lòng và tiếp tục, và nhớ làm theo lời bố dặn là con trai không được khóc. Lau nước mắt đi rồi đi ăn cơm. Tí nữa mẹ con mình đi tết bác Thụ xong rồi đi tảo mộ cho cha trước khi trời tối. Năm nay mình sẽ đón giao thừa ở nhà bác Thụ. Con có thích chơi với chị Ái và anh Thụ không?

— Dạ có.

Thời gian ngừng lại trong khoảnh khắc tiếc thương rồi lại tiếp tục trôi đi

vội vã. Bữa ăn trưa chỉ có hai mẹ con nhưng vẫn ngon miệng và ấm cúng vì bố thằng Tuyên luôn luôn về nhà này phù hộ cho mẹ con bà. Từ ngày chồng chết đến nay đã hơn 3 năm, thằng Tuyên là niềm vui duy nhất của bà, và nhờ có gia đình anh ruột ở gần bà cũng cảm thấy bớt cô đơn cho nên năm nào bà cũng đưa con đi tảo mộ cho chồng rồi về nhà ông Thụ ăn tết. Cha mẹ bà đã qua đời từ lâu và chồng thì cũng đã chết rồi cho nên theo phong tục Việt Nam thì phải về nhà anh cả để ăn tết, như vậy là ăn tết ở nhà.

Nắng đã ngả đầu ngọn tre nhưng người đi tảo mộ vẫn còn đông. Bà Loan ân cần sắp xếp đồ cúng và vàng bạc trước mộ chồng trong khi thằng Tuyên mãi mê nhỏ những ngọn cỏ hoang trên mộ cha. Những ngọn cỏ gà lá cứng và sắc như dao không thể thấm được nỗi đau của đứa con mất cha. Con nghe lời bố không khóc nữa nhưng mà tối nay bố hứa là nhớ về ăn tết với mẹ con mình...

— Tại sao bố chết hờ mẹ?

Bà Loan thở dài:

— Tại vì Việt Cộng giết bố!

— Tại sao Việt Cộng lại giết bố?

— Tại vì Việt Cộng đem giặc Nga vào xâm lăng Miền Nam cho nên bố phải đi giữ nước; vì vậy mà nó ghét bố và giết bố!

— Xâm lăng là gì hở mẹ?

— Xâm lăng có nghĩa là ăn cướp đấy con.

— Con ghét mấy thằng Việt Cộng ăn cướp, Thằng Tuyên mím môi, con sẽ học cho thật giỏi như Vua Quang Trung để đánh đuổi Việt Cộng xâm lăng và trả thù cho cha.

— ...!!!. Bà Loan vuốt tóc con cố nuốt lại những giọt nước mắt đang ứa đọng ở lưng trông. Thôi mình cúng cha đi rồi về con...

Đêm Ba Mười trời tối đen như mực và vạn vật yên lặng trong bầu không khí trang nghiêm chờ đợi Giao Thừa. Bà Loan phụ chị dâu thu dọn nhà bếp, Thằng Tuyên và chị Ái vội

vã quét dọn nhà cửa, anh Thụ thì lãnh nhiệm vụ đi đổ rác, trong khi bác Thụ đang mãi mê lau chùi bộ tủ chè bằng gỗ cẩm lai để sửa soạn ngày mai tiếp khách. Theo phong tục Việt Nam thì ba ngày tết không ai được quét nhà vì làm như thế thì tiền sẽ theo rác mà ra khỏi nhà, và cả năm sẽ bị nghèo. Bàn thờ gia tiên hương khói nghi ngút, đèn cây cháy lung linh huyền ảo và trang nghiêm, đồ ăn và hoa quả đã được bày biện sẵn sàng để cúng giao thừa.

Ngoài sân, cành nêu lá ngọn đang đưa trước gió phát ra những tiếng kêu thánh thót như bước đi của thời gian. Giờ khắc mà mọi người chờ đợi đã đến, tất cả mọi người đoàn tụ ngoài phòng khách để cúng giao thừa mời tổ tiên, ông bà, cha mẹ về ăn tết. Theo phong tục Việt Nam thì nhang phải đốt ba cây, một cây chỉ trời, một cây chỉ đất, và một cây chỉ người. Khi hành lễ thì phải đứng lạy trời một lạy, quỳ lạy người trên bàn thờ một lạy, dập đầu xuống đất để lạy đất một lạy. Như thế là một vái và phải vái ba lần tất cả là chín lạy. Sau khi lễ gia tiên xong thì bác Thụ ra đốt nhang ở bàn thờ lộ thiên để cúng cô hồn. Trong khi chờ cho hết một tuần nhang trên bàn thờ gia tiên để ăn mừng giao thừa thì có màn đốt pháo đón giao thừa mà thằng Tuyên thích nhất. Năm nay bác Thụ cho thằng Tuyên đốt pháo tại vì năm ngoái đã đến phiên chị Ái rồi. Tràng pháo treo trên cành nêu cho nên bác Thụ phải ẵm nó lên mới với tới được, Thằng Tuyên có một cái cảm giác hồi hộp lạ thường khi nó với tay và châm ngòi pháo bằng cây nhang rồi những tiếng pháo nổ đi ùng xé tan bầu không khí im lặng của đêm giao thừa và hoà nhịp với tiếng pháo của hàng xóm tạo nên những âm thanh rền rĩ thật là vui tai. Thế là năm nay thằng Tuyên có quyền vào lớp khoe với tụi bạn trong lớp và chúng nó sẽ phải phục nó sát đất. Tuổi thơ của thằng Tuyên bỗng dưng lớn vụt lên như người hùng Quang Trung xua quân Bắc Phạt đánh đuổi Việt Cộng xâm lăng và trả thù

cho bố, nó khép nhẹ đôi mắt để tận hưởng cái cảm giác Người hùng Quang Trung Tuyên Cờm đang xua quân vào Thành Thăng Long giữa tiếng pháo mừng Xuân Chiến Thắng.

Ngày mồng một tết theo mẹ, bác Thụ gái, và chị Ái đi lễ và hái lộc ở Lăng Ông chẳng có gì là hấp dẫn nhưng mà nó vẫn phải đi cho mẹ vui lòng, nhưng cũng nhờ thế mà nó xin được quẻ xăm tốt. Quẻ nói là năm nay nó sẽ được lên lớp và học hành khá hơn năm cũ nhưng phải cẩn thận về tình duyên. Thằng Tuyên chẳng cần tình duyên cái quái gì hết, nó chỉ xin Đức Ông bảo đảm là nó sẽ được lên lớp là nói vui rồi, như thế nó sẽ không phải học nhiều giống như anh Thụ phải đeo kính cận và sẽ bị tụi bạn trong lớp ghẹo là Tuyên Bớt Mắt. Nó phục anh Thụ nhất là màn đánh Bầu Cua, anh Thụ đánh Bầu Cua không bao giờ thua cho nên nó thích đi theo và đánh ké với anh Thụ. Năm ngoái anh Thụ bắt được thằng lác Bầu Cua "kênh hột" để ăn gian khách hàng, anh Thụ gỡ hộp Bầu Cua lên rõ ràng là nó bẻ mép hộp bên trong để kênh hột ăn gian. Vui nhất là coi múa Lân ở đền Hai Bà Trưng và coi tuồng Hoa Mộc Lan Tòng Chinh ở Đình Ông Kiểng. Ngày thường nó phải chui qua bụi tre phía sau đình để vào coi cạp còn bây giờ nó được ngồi ghế hàng đầu với mẹ, ăn kẹo bông goòng và coi hát... thật là ngon lành...

Ba ngày tết qua đi thật mau mặc dù không gian vẫn còn thơm mùi thuốc pháo. Nhớ đến lời bác Thụ nói hồi trước ở nhà quê bác được ăn tết tới ba tháng, còn bây giờ nó chỉ được ăn tết có ba ngày; thật là bất công. Thằng Tuyên theo chân mẹ trở lại đi học sau ba ngày nghỉ tết. Buổi sáng mùa Xuân nắng thật là ấm, trong bụi tre bên đường tiếng chim líu lo và đang ngọng ngịu tập nói. Ba ngày tết đã qua rồi nhưng trong vòng tay mẹ, mùa Xuân của con dài bất tận.

Trần Tú Uyên
(Kỷ Mão 1999)

a r e d e e m e d SOUL

D.N. Au

Dear Thùy,

Falling in love is the single most frightening experience for all of us fumbling mortals. Once fallen under its hypnotic spell, our dear hearts are highly vulnerable to pain and regrettable consequences. Before my path intersected with Destiny, I had had my fair share of shattered dreams and broken heart. In fact, for a very long time I locked my heart away in a cold, utterly isolated dungeon of loneliness. I became a spiteful person whose sole existence was to convince others that love was nothing more than an illusion, a cheap counterfeit born out of sheer vanity. Then, of course, Destiny came along with a special key to unlock my cynicism. Speaking about lost love and its tragic consequence, let me share with you another page from my journal. It is a poignant journey of personal redemption and lost love. Even now, the profound impact of the experience continues to reverberate in almost every aspect of my love life. You see, Thùy, there's a undeniable truth that all personal growth, all personal damage and regression, as well as all personal healing, come through our relationship with others. What I am, at any given moment in the process of my becoming a person, will be determined by my relationships with those who love me or refuse to love me, and with those whom I love or refuse to love. It is certain that a relationship will be only as good as its communication.

On a bleak twilight evening of February, as the night began to cast its dark shadow, I started to drive home from UCI on the 405 North bound. One moment I was thinking about school and exams, then the next my heart was filled with an aching sense of regret and remorse. For exactly three years ago today, my life took on a new dimension when she showed me all the splendors of love with such tenderness and sweetness. In return, I thoughtlessly broke her gentle heart into bits and pieces. Unable to endure the flooding torment of regrets any further, in a split moment I decided that no matter what the consequence may be, do or die, make or break, I had got to clear my guilt ridden conscience by seeing her one last time to say what needed to be said –

but never did. A few months before, by a chance encounter, one of her old friends bumped into me and mentioned that she was studying at some D.O. school out in Kansas City. That was all the info I had to go on as I began to head northeast on the 15 freeway which would connect to the 70 East. For two hellish days I drove unstop to Kansas City. Along the way I came within inches from driving off a sheer nine thousand feet cliff in Vail, Colorado. Now keep in mind, Thuy, the self-redeeming pilgrimage was a complete spur of the moment sort of thing. I did not prepare for it in advance nor took the time to check on road conditions and weather. My 1982 Honda Accord was designed for city driving only. Anyway, there I was caught in a blinding snow storm along the treacherous mountainous roads of the Rockies, and the balding tires could barely stick to the icy road. Then suddenly, I hit something on the road with my right tire and all hell broke lose as the car spinned

counterclock-wise. It must have spun at least three or four times before slamming into a thick snowbank on the side of the road. The snowbank was the creation of snowplowing truck as it plowed snow off the street and deposited along the sides. Without that snowbank, I wouldn't be typing these words right now. Moments before colliding into the snowbank, I seriously thought life was definitely over. When the car finally stopped, I rolled down the right window and peered out only to see that I came within six inches from sliding off the road into the abyss below. Talking about luck! Undaunted, I continued to push ahead after a real nice guy stopped and pulled my car out with chains. Many times I wanted to turn back and forget the whole ordeal, but something kept pushing me forward like it was a destiny which I had to fulfill. I cut through the thick of the night and by dawn, I reached the vast, flat plain of Kansas. I didn't stumble into Kansas City until late in the afternoon, and snow was falling heavily everywhere. All the warm clothing I had on was a light jacket, jeans, and a pair of sneakers. Hadn't eaten nor drank nor slept for two days, yet I didn't feel a bit tired as my adrenaline was running high. In Kansas City, I called information for the location of D.O. schools and the operator gave me two addresses of two different D.O. schools – one in Kansas City, Kansas, and the other in Kansas City, Missouri! I called the student affairs of both school to verify her enrollment and nailed it to the one in Missouri. The school officials refused to give out neither phone number nor address. That meant I had to look for her in the classrooms, and it was getting late to drive another three hours or so. That night, I parked in the Holiday Inn's lot and passed out cold in the freezing temperature. I didn't come out of my deep slumber until one o'clock in the afternoon. The three hours drive to the school gave me

ample time to rehearse exactly what to say once I see her (again no food or water, just do my morning routine in a gas station's restroom). The drab looking school located in the middle of nowhere. Surrounded the four medium size buildings was a vast snow field with gentle rolling hills. I parked on the outskirts and tread my way through to the sprawling campus. One by one, I peered inside each lecture hall and lab searching for her. My persistence paid off at last; I found her sitting in the third row inside a small lecture hall. Standing outside in the snow, patiently waiting for class to get out, I realized for the first time that all the happy years we were together and the painful months of wallowing in regrets, all boiled down to this very moment. All the wrongs and woes and pains that I had inflicted upon her would be

redeemed once and for all right here and now. Students began to shuffle out the door, and I stood ten feet away. For what seemed like an eternity, she came out with books and notebooks in arms. Tears burnt down my cheeks as I struggled to cry out her name. She looked up. We both stood there, frozen in time while other students were dashing around in all directions. At last, she approached me with a bewildered look and asked in a rather annoying voice, "What the hell are you doing here?" My poor heart sank. In all the times I knew her, I never heard such cold, disdainful tone of voice. In a blink of an eye, stood before me was a woman I no longer recognized. "Now, stay away from me, and just leave me alone." She started to walk away. I bolted after her and grabbed her arm, "Please, Le, I have come a long way,

too long, to turn back now. Please, I can understand your hostility, but please, let me say something..." "No, leave me alone." I began to shiver and suddenly felt very weak and cold. I threatened her that if she would not grant me just ten minutes, I would follow her around everywhere forever until she listened to what I had to say. Looking nervously, she agreed under one condition that afterward I would never bother her again. Fine. Three things, just three things I wanted to say and I would be out of her life forever. Calmed down a bit, she stood there gazing deep into my tear-filled eyes as though she was trying to search for something. The truth, perhaps. First, I apologized for everything, the pains and misery that I've caused. For what it's worth, I begged her to forgive my mistakes. I was too young and foolish then to realize what precious treasure I had. She stared at me in silence for a long time, then a tiny smile broke out across her lovely lips. Yes, she forgave me. I asked her for a hug to ratify the authenticity of her conviction. Man, never in my life did an embrace feel sooooo good. Second, was there any chance, any shred of chance at all, if I could do anything, to have her back. A resolute no. She had already been unofficially engaged to an American guy. Her family didn't know about it yet. I breathed out a sigh of sadness, and relief at the knowledge that it was now really, truly over between us. Lastly, as two decent, civilized human beings, could we still be friends, I asked. Thanks, but no thanks. She just didn't want to have anything to do with me anymore. I understood. I stood there lost in those beautiful brown eyes one last time. Somewhere a chilling westward breeze came chuckled over the hills, and the dancing snowflakes waltzed through the air around us. I held her hands and said that she did not fall in love with a jerk. I proved it by enduring the tortuous trek out here

in search for her. And that for a very long time, I too, suffered the pains, and miseries, for which I alone was responsible. I wished her all the luck in the world, and that she deserved all the happiness this life had to offer. She had taught me much – love, maturity, life, and for all that, I would never forget her. Have a good life. I softly kissed her for the very last time, and held her tightly in my quivering arms. She was glad to see me too. In more ways than one, my presence had done her a lot of good too. With those words, she bid me farewell. I stood there watching her disappear into a nondescript building. By now the late afternoon sun was fading fast over the grayish, omniously overcast sky. Standing amid the windswept snow field, I looked around and breathed the air in like a tourist, trying to sense the uniqueness of the place, as if later I might be able to summon it back. From this very place, I had redeemed myself and found blissful salvation.

The burden of enduring the unremitting guilts and pains suddenly vanished into the vastness of this place. I tell you, Thuy, no movie or novel could possibly capture the sheer gravity of that moment. A man, a simple man, had at last rediscovered the meaning of his life when he finally managed to let go of the past. Buoyed by the sudden euphoria of lust for life, I braced the chilling air and slowly staggered back to the car.

Everyone has his or her defining moment. A dramatic instance forever crystalized in time and space. It is a rare moment, Thuy, when an individual sees for the first time his/her own true self clearly and succinctly. Indeed, love is a strange phenomenon that has the power to change us in ways only time can tell.

A redeemed soul,

D.N. Au

Nhìn Sao Mơ Ước

Đêm nay ngắm sao trời
Có một chiếc đang rơi
Em chấp tay cầu nguyện
Hạnh phúc và cuộc đời...

Hạnh phúc đang cầm tay
Mong mãi mãi tràn đầy
Tình nồng còn ở lại
Như muối mặn gừng cay.

Nửa đời trước đã qua
Đường đưa đi lấm ngã
Nửa đời sau mong là
Đời không còn nghiệt ngã.

Đời người như dòng nước
Hạnh phúc như làn mây
Mong sao mây với nước
Về sau mãi dâng đầy.

Kiều Lệ

Nguyệt-Ảnh

Mặt nước diễm kiều in dáng nguyệt,
Vàng trăng lồng lộng dáng thuyền duyên,
Ôi! trăng ngà ngọc, đêm hoài vọng,
Yêu trăng không dễ chỉ là duyên?

Có kẻ ôm thuyền đi vớt trăng,
Nguyệt ảnh kiều sa lộng ánh vàng,
Động nước vô tình tan bóng nguyệt,
Gối thuyền tưởng tiếc mấy mùa trăng!

Mông-lung ánh-nguyệt chỉ là mơ,
Chợt đến chợt đi chẳng hẹn-hò!
Những tưởng như gần trên mặt nước,
Ngờ đâu trăng nước chỉ là hư!

Sao trăng còn dõi bóng theo ta?
Đeo đuổi làm chi mộng bướm hoa?
Duyên nợ hững hờ như bóng nguyệt,
Nhân-Tình, Nguyệt-Ảnh bận lòng ta!

Trần-Tú-Uyên

01-26-1998

Tóc Ướt

Sáng nay trời thấp, mây nhiều quá
Mây xám giăng tơ, chiu cả lòng
Vài giọt mưa mềm, mưa rất nhỏ
Cũng làm sợi nắng chẳng còn trong!

Và mưa cứ thế, mưa dài mãi
Không lớn, nhưng mưa đủ ướt đầu
Anh hỡi, chúng mình xa cách quá
Còn ai che hộ tóc em đâu!

Tóc em sẽ ướt, và như thế
Em sẽ buồn thêm, sẽ khổ thêm
Sẽ nhớ anh nhiều hơn mọi lúc
Đêm nay gối ướt giống bao đêm....

Tháng Tư mưa thế cho hoa nở
Hoa sẽ muôn màu khoảng tháng Năm
Em ướp hồn hoavào cuối vở
Để mà nhớ mãi tuổi mười lăm

Để mà nhớ mãi nhau anh nhé
Dù đã chia xa mấy nhánh đời
Dù chẳng bao giờ mong gặp lại
Gặp thì cũng thế, lỡ làng thôi!

Còn đây một chút hương tình cũ
Em phổ vào thơ để ấm lòng
Để những cơn mưa chiều chủ nhật
Khó làm sao gạt mặt hồ trong!

Để em giữ mãi tình chung thủy
Dù có ai kia đã cạn cùng!
Thế mới là yêu. Yêu mới thế!
Mặc người thiên hạ, kẻ ngồi không!

Đứng trên thêm đá nghe chiều gọi
Cúi mặt nhìn mưa vắt xuống hồn
Anh hỡi, mười năm anh có biết
Là em quay quắt mỗi hoàng hôn!

Chiều rồi mà vẫn còn mưa đấy
Em chẳng cần che. Lại ướt đầu!
Tóc ướt cho lòng xa xót nhớ
Một chiều chủ nhật đã mưa Ngâu!

Song Châu Diễm Ngọc Nhân

Tình Yêu

Em sẽ cùng xuân dệt mộng mơ
Gửi đến cho anh ngàn lời thơ
Nhẹ nhàng, êm ái, như gió thoảng
Gieo lại trong anh, những sợi tơ

Em sẽ đưa hạ vào giấc trưa
Gối tay anh ngủ, giấc say sưa
Chợt nghe thì thắm, thoáng bên ấy
Hỏi em gái nhỏ, biết yêu chưa...

Em sẽ giữ thu mãi bên em
Với những lời thơ thật êm đềm
Âu yếm, ngọt ngào, thơ anh trải
Đưa em vào mộng, giấc ngủ êm

Em sẽ xua tan lạnh mùa đông
Bằng mối tình anh, thật ấm nồng
Hãy nói đi anh, bên nhau mãi
Để cho đôi lòng... khỏi chờ mong

Thủy Tiên – ASU (06/15/98)

10 DẤU HIỆU CỦA KẸ ĐANG YÊU

1. Tự nhiên thấy hạnh phúc vô cớ
2. Cười hoài như một kẻ tâm thần
3. Cứ cảm thấy nôn nao trong bụng
4. Quên trước, quên sau
5. Bất thành linh hát một khúc tình ca
6. Lạc quan không sao kèm chế nởi
7. Không muốn ăn uống gì hết
8. Sắm sửa quần áo hoài
9. Lãng mạn... tới mức cải lương
10. Trời mưa à? Dịu dàng quá!
Trời nắng à? Tuyệt đẹp làm sao!

TTB Sưu tầm

Còn hơn tháng nữa mới đến Tết Nguyên Đán. Bên ngoài tuyết vẫn phủ kín khắp nơi. Chẳng hiểu sao cảm giác nôn nao chờ đón năm mới đã len lén thoáng nhẹ vào hồn tự lâu lắm rồi. Những cảm xúc tưởng chừng đã ngủ quên giờ như bừng tỉnh khiến xao động cả một vùng ký ức. Có phải vì lời kêu gọi góp bài cho các tập Giai Phẩm Xuân, vì cảnh người xe tấp nập ngược xuôi, chen chúc nhau mua sắm Tết? Hay vì những mặt hàng ngày Tết đã đập vào mắt ngay khi vừa bước vào cửa các siêu thị Á Đông?

tản mạn cuối năm

Tứ Diễm

Tự đứng lại nhớ dạo còn bé, thường tung tăng hồn hởi theo mẹ đi sắm Tết. Phố phường ngày thường bỗng khác lạ hẳn với các gian hàng mới dựng thoáng phảng phất mùi gỗ, với bao dòng xe cộ nối đuôi nhau tưởng chừng như kéo dài đến vô tận. Từ sáng sớm đến tận tối khuya, tiếng người cười nói, rao hàng, mặc cả xen lẫn tiếng xe cộ âm ỉ đã tạo thành một âm thanh riêng biệt của bầu không khí dịp cận Tết. Gian nhà lồng chợ rộng lớn lúc này bị chìm khuất giữa các gian hàng rượu, bánh, kẹo, mứt, trái cây quây tròn xung quanh tạo thành một vòng đai hấp dẫn với đủ hương vị màu sắc. Quyến rũ và nhiều màu, nhiều vị nhất là khu hàng bán mứt. Eo ơi, biết cơ man nào mà kể cho hết các loại mứt nhỉ. Từ mứt bí trắng muối ngọt lịm, mứt gừng vàng ửng cay cay, mứt me vàng óng chua chua ngọt ngọt, đến mứt tằm ruột đỏ đỏ, mứt hạt sen c ấp trong lớp đường trắng phủ ngoài, mứt dừa beo béo đủ màu sắc, vv...vv... Rồi còn thèo lèo cứt chuột, hạt dưa đỏ thắm, hạt bí bùi bùi.

Ngoài loại bán theo cân lượng, còn có các hộp gói sẵn trình bày khéo léo, đẹp mắt để làm quà biếu bạn bè, họ hàng. Tuyền một màu xanh là gian hàng bán bánh chưng, bánh tét, với những đòn bánh tét hình ống nằm xếp lớp bên cạnh những tấm bánh chưng vuông vẫn xanh ngắt. Ghé sang gian bán pháo sẽ tha hồ ngắm nghía đủ loại pháo. Từ loại pháo tếp, pháo đập, pháo chà bán lẻ cho con nít nghịch chơi sang loại pháo đại, pháo đùng hay những phong pháo chuột đỏ thắm, thứ nào cũng đất hàng vô cùng.

Nhưng độc đáo nhất là dãy hàng dưa hấu với những trái dưa tròn vỏ xanh biếc láng bóng. Thật thích mắt khi nhìn họ tung, hứng nhíp nhàng trái dưa chọn từ các "núi" dưa cao vút theo yêu cầu của khách.Ồn ào nhất là khu bán cá, thịt và gà. Từ xa đã inh tai với tiếng người trả giá cò kè bớt một thêm hai lần với tiếng dao chặt trên thớt, tiếng gà kêu. Đến gần, người không quen sẽ phải nhú mày khó chịu vì đủ loại mùi hỗn tạp ập vào mũi. Khu bán hàng mã lại mang một sắc thái riêng biệt với cơ man nào mà kể các loại mặt hàng. Ôi thôi, từ giấy dếp, quần áo, phấn son gương lược, đồng hồ, radio, mũ, kính,... đến cả xe hơi, nhà cửa. Thậm chí còn có cả người, ngựa, tiền, vàng. Tất cả đều làm bằng giấy nhưng khá giống thật. Đảo sang khu bán quần áo, giấy dếp

sẽ bị hoa mắt với đủ kiểu, đủ màu, tha hồ mà chọn lựa. Nhưng thích nhất vẫn là đi ngắm chợ hoa với nhiều loại hoa sắc sỡ và cả những chậu quất chín mọng thật hấp dẫn.

Tự đứng lại nhớ những buổi xúm nhau ngồi xem mẹ gói bánh. Lãng xãng phụ việc này, giúp việc kia để rồi sau đó vùi vỉnh mẹ gói riêng cho một vài chiếc bánh be bé xinh xinh để khoe bạn. Và những tối cả nhà quây quần bên bếp, vừa canh lửa cho nồi bánh chín đều, vừa trò đùa nhau chí chóc khi nghe bố mẹ nhắc lại các thói hư tật xấu của từng đứa một. Còn nhớ cảm giác nôn nao trong lúc chờ cúng Giao Thừa, chờ nghe tiếng pháo nổ rộn tan rền vang khắp nơi; một cảm giác thật khó tả, nhưng mãi chẳng thể quên, trong bầu không khí trang nghiêm tràn ngập mùi hương trầm và thuốc pháo.

Nhớ những sáng Mồng Một, hối hả thức sớm, xúng xính trong bộ áo mới xếp hàng chúc Tết bố mẹ để lĩnh tiền lì xì, những lúc theo bố mẹ đi chúc Tết họ hàng, hay theo bạn bè chúc Tết thầy cô. Những buổi xúm xít nhau ngồi chơi cá ngựa ăn búng mũi hay ăn hạt dưa; còn nhớ như in cái cảm giác mừng rỡ, thích thú khi ngựa mình về chuồng sớm nhất, và cả cái cảm giác ấm ức nóng bừng cả mặt mũi khi đã đứng ngay cửa chuồng rồi mà còn bị đá. Còn nhớ bầu không khí tưng bừng náo nhiệt của thành phố trong những ngày đầu Xuân. Nhớ cảnh chen lấn nhau len lỏi dạo quanh giữa các gian hàng trong khu hội Xuân, giữa tiếng ồn ào cười nói, mồ hôi vã như tắm, vừa nóng vừa mệt nhưng cũng thật là vui.

Ôi chao, tự đứng nhớ lạ nhớ lung. Những kỷ niệm ngày xưa ấy cứ ùa về ngập tràn ký ức khiến lòng mãi bồi hồi nhớ nhung da diết. Nhớ quá đi thôi...

Tứ Điểm

Jan. 23, 1999

Chùm Thơ Nguyễn Sĩ Tế

Cụu Mộng

Mây trắng vẫn là mây trắng cũ,
Trời xanh đâu có khác trời xưa?
Giếng sâu ấp ủ lòng thương nhớ,
Mơ cánh chim bằng tại đậu thưa.

Dạ Cảm

Thành phố chìm sâu trong giấc ngủ
Trả về hư ảo chuyện bon chen.
Ngó nghiêng khung cửa trời vô định
Có kẻ ngừng tay viết dưới đèn.

Mộ Đông

Mây xám lui về thạch động xa
Trời xanh khơi mộng cõi thông già
Chỗi lan nói với đôi hoàng yến:
"Em đợi xuân về để trở hoa!"

Tĩnh Dạ

Cửa khuya cài nửa vạt sao,
Phấn hương theo gió lạc vào vườn trinh
Đế giun cất khúc giao tình
Nhờn nhớ một đóa hoa quỳnh gọi trăng

Vườn Cũ

Nắng đã êm mà gió cũng êm.
Vườn mai, tơ liễu rủ cành mềm.
Con vành khuyên chán đường lưu lạc
Ngóng gót hài thêu động bậc thêm.

Xuân Tứ

Xóm vắng êm đêm dệt bóng mây,
Lộc non vương vấn khói trầm bay.
Có con chim gáy, buồn không hót,
Nhìn mãi một đàn bướm múa may.

N T R Ợ I

Phương Giang

— Xong chưa con? – Có tiếng của má tôi.

— Dạ sắp xong rồi. Má nói út Tâm dọn bàn ra là vừa.

Ba tôi từ trong phòng bước ra:

— Chà, mùi gì mà thơm quá. Dạo này con Dung nấu ăn khá ghê. Bà nè, nó sắp qua mặt bà rồi đó.

— Phải rồi, má tôi trả lời, con hơn cha nhà có phúc mà. Nó càng nấu ăn giỏi tôi càng mừng. Chả bù cho dạo trước.

Nghe má nói, tôi chột nóng bừng cả mặt. Dạo trước, phải, dạo trước.

Dạo trước, mỗi lần tôi vào bếp là mỗi lần má tôi than thở:

— Riết rồi tao không hiểu nổi bọn con gái tụi mày nữa. Sắp lấy chồng rồi mà nấu một bữa ăn cũng không xong. Chẳng bù cho tụi tao ngày xưa. Bằng tuổi mày bây giờ là tao đã có thể nấu

ăn cho một đám cưới rồi! Chắc, chắc, má tôi chép miệng, "Không hiểu mắt thằng Huy ở đâu mà nó cũng chịu khó thương mày", chắc... chắc...

Những lúc đó tôi lại chu mỏ lên:

— Má ơi, bây giờ là thập niên 90 rồi. Con gái đâu cần biết nấu ăn vẫn có thể lấy chồng như thường mà. Bất quá nữa con và Huy ăn cơm tháng, khỏi phải rửa chén và đỡ mắt công hôi nhà.

Má tôi chỉ còn biết lắc đầu chịu thua cái lý lẽ ngang như cua của tôi mà thôi. Bà lại tiếp tục bài ca bất hủ mỗi khi tôi vào bếp. Nhưng có một lần, mọi chuyện biến chuyển hoàn toàn. Nó đã biến tôi từ một đứa con gái vụng về bếp núc thành một tay nấu ăn khá như hôm nay.

Lần đó, tôi theo Huy về nhà thăm ba mẹ anh. Vừa bước vào cửa là tôi đã tái mặt. Mùi thức ăn thơm lừng từ trong bếp bay ra, má anh đang nấu ăn.

— Thưa bác, bác có cần con phụ cái gì không?

Tôi hỏi mà trong bụng đánh lô tô, chỉ cầu mong bà giao cho tôi mấy việc lật vật như rửa chén hay lật rau như những lần trước.

— Dung hả? May quá, lại phụ bác cuốn chả giò đi con. Cha con nó đòi rồi đó, hai bác cháu mình phải nhanh tay mới được.

Tôi ngần ngại. Chả giò ư? Ăn thì tôi biết vì là món ruột của tôi mà. Nhưng mà cuốn thì eo ôi. Nhìn tay má của Huy thoăn thoắt múc thịt, bỏ tôm, rồi cuốn, tôi hoa cả mắt và đâm liêu. Nhưng sao mà khó quá, không phải dễ dàng như má của Huy làm. Cái chả giò của tôi khi thì mập ù như đòn bánh tét, có lúc lại dài thông như con lươn. Nhìn thấy tôi đánh vật với mấy cuốn chả giò, má Huy thương hại bảo:

— Không quen cuốn chả giò hả con? Không sao đâu, làm riết rồi quen thôi. Thôi còn có mấy cuốn, để đó bác làm cho. Con đi nêm dùm bác nồi súp trên bếp đi.

Cái phần này thì đỡ hơn. Tôi với tay lấy hũ muối, lắc lắc. Muối không chịu xuống. Tôi lắc mạnh hơn.

Xào...ào...ò... Một bụm muối to đổ tràn vào nồi súp.

— Á... -- tôi lính quýnh muốn khóc.

— Cái gì vậy Dung? Con bị phỏng hả?

Má Huy lật đật bỏ mấy cuốn chả giò xuống, bước vội đến bên tôi.

— Dạ không, nhưng mà nổi súp...

Tôi thoáng thấy má của Huy nhìn mặt khi bà nếm lại nổi súp, nhưng bà chỉ nói:

— Chỉ hơi mặn một tí con ạ, vẫn ngon như thường mà.

Sau bữa ăn, Huy đưa tôi về. Trên đường đi anh hỏi:

— Sao im lặng vậy Dung? Bộ má nấu ăn không ngon hả?

— Huy còn nói nữa. Mấy cuốn chả giò Huy chê cuốn không khéo là của em cuốn đó. Đã vậy còn chê súp mặn chát nữa, bộ Huy không biết là em nêm súp sao? -- tôi phụng phịu -- may mà má Huy không la đó.

— Anh đâu có biết. Thường thì anh thấy má giao cho Dung việc lật rau thôi mà. Thôi cho anh xin lỗi vậy.

Im lặng, mặc cho Huy tìm đủ mọi cách để làm cho tôi vui, nhưng không hiểu sao tôi vẫn bị ám ảnh bởi chuyện lúc này. Nhưng lúc ấy trong lòng tôi chợt nảy ra một ý định.

Những ngày sau đó tôi âm thầm đi mua sách học làm một bà nội trợ giỏi. Đầu tiên là những món ăn dễ như kho thịt, nấu canh, sau đó là những món khó hơn, cầu kỳ hơn như bún bò Huế, gà đông cô. Ngày qua ngày, tôi thấy tay nghề của mình ngày một tiến bộ hơn.

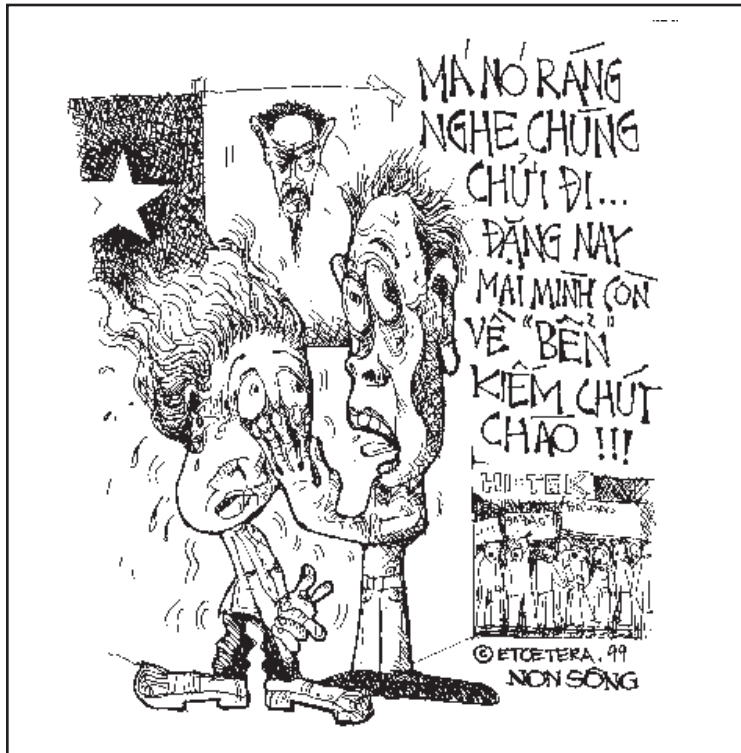
Má tôi không còn chê canh mặn, cơm nhão nữa. Thay vào đó, bà chỉ cho tôi những bí quyết, cách trình bày những món ăn sao cho ngon, cho đẹp. Để đến bây giờ tôi đã trở thành một bà nội trợ đảm đang rồi đó.

Không những má tôi dẹp bỏ bài ca bất hủ của bà, mà mẹ Huy cũng hài lòng. Tôi trở thành trợ thủ đắc lực của hai bà mẹ vào những ngày nhà đãi tiệc tiếp khách. Nhưng có lẽ người sung sướng nhất vẫn là Huy, bởi vì anh không còn bị cơn ác mộng ăn cơm thánng ám ảnh nữa.

Phương Giang

Trong những ngày đầu năm 1999, cộng đồng người Việt tại quận Cam đã xôn xao với "hiện tượng" Trần Trường, chủ nhân tiệm cho thuê băng video HI-TEK, đã ngang nhiên treo cờ Cộng sản và ảnh Hồ Chí Minh, với nhiều thái độ thách thức cộng đồng Việt. Đã có rất nhiều phản ứng, ghi nhận trong giới truyền thông Việt Ngữ và Hoa Kỳ. Hãy xem dư luận đã và đang nói gì, qua lăng kính hài hước của họa sĩ biếm sinh viên Etcetera.

BBT Non Sông

Đồng bào của chúng ta

Vào tháng rồi, anh Quang, một gương mặt "trẻ" đã từng và đang nhiệt tình hăng hái hoạt động trong các hội đoàn sinh viên VN tại hải ngoại, vừa có cơ hội để "gánh" gia tài lẫn lòng hảo tâm về Việt Nam để làm tròn bổn phận của một Việt Kiều yêu nước. Khi trở về Mỹ, anh có mang rất nhiều quà quê hương về cho các bạn sinh viên cùng nhóm sinh hoạt: nào là kẹo me, kẹo chuối, mít gừng, tuyển tập thơ văn, tự điển Anh-Việt, Việt-Anh v.v..., và cả một rừng hình ảnh thắng cảnh mà anh đã có cơ hội chụp được rải rác trên đường du lịch. Khi được hỏi anh có cảm nghĩ gì về chuyến đi (không biết lần thứ mấy!) về nước vừa qua, anh Quang đã rưng rưng nước mắt phát biểu qua một giọng nói ngậm ngùi đầy xúc động, "Khổ lắm các bạn! Anh rất đau lòng khi chính mắt thấy đồng bào của mình phải sống trong cảnh khốn cùng, lầm than như vậy. Ôi buồn, buồn lắm!"

Lúc đó có một bạn vừa lướt qua một xấp hình với nhiều kiểu nữ ở miền cao nguyên, áo hoa sặc sỡ. Trong đó có khoảng chục tấm với hình anh Quang miệng cười toe toét chụp chung với một nàng sơn nữ duyên dáng, kiều sa với vẻ mặt mắc cỡ, khép nép đứng kế bên anh. Bạn ấy ngạc nhiên chìa những tấm ảnh đó hỏi cho có lẽ, "Ai vậy anh Quang?"

Thế là anh Quang lại... toe toét hàm răng ra y chang như trong hình, nhưng lần này lại mang vẻ thẹn thò (của nàng sơn nữ) và áp úng, "Aaaa... ạ... à... à... Ó hay! Thằng này nhiều chuyện! Thì là... đồng bào của mình đó!"

Jay-P

TRẮC NGHIỆM TÌNH YÊU

Sưu tầm

Tưởng tượng nếu bạn có hẹn với người yêu.

1. Có hai con đường để đi đến nhà người yêu, bạn sẽ chọn con đường nào:
 - a. Con đường quanh co, dài
 - b. Con đường thẳng và ngắn
2. Đi ngang qua tiệm hoa, bạn muốn mua hoa tặng người yêu. Có hai màu hoa, bạn sẽ chọn màu nào:
 - a. Màu đỏ
 - b. Màu trắng
3. Đến nhà, bấm chuông hoài nhưng người yêu không ra mở cửa, bạn sẽ:
 - a. Để hoa lại trước thêm cửa
 - b. Đem hoa về
4. Giả sử bạn tò mò, đi vòng qua sân sau và thấy người yêu đang ngủ, bạn sẽ:
 - a. Đánh thức người yêu dậy
 - b. Không đánh thức mà đứng ngắm một hồi
5. Khi ra về, bạn chọn:
 - a. Con đường ngắn
 - b. Con đường dài

Giải đáp:

1.
 - a. Bạn thuộc loại người yêu từ từ, tìm hiểu kỹ đối tượng rồi mới chịu yêu
 - b. Bạn là loại người yêu theo tiếng sét ái tình
2.
 - a. Tình yêu của bạn nồng nàn, rực cháy
 - b. Tình yêu của bạn rất đơn sơ, giản dị
3.
 - a. Bạn muốn người xưa nhớ tới mình
 - b. Bạn không muốn người xưa nhớ đến khi tình đã qua đi
4.
 - a. Bạn là người có chút ghen hờn trong khi yêu
 - b. Bạn là người không có tính ghen tuông
5.
 - a. Bạn là người dễ dàng quên đi mối tình đã cũ
 - b. Bạn là người rất khó quên dù mối tình ấy đã đi qua

Politics Defined!

This little boy goes to his dad and asks, "What is Politics?" Dad says, "Well son, let me try to explain it this way. I am the breadwinner of the family, so let's call me Capitalism. Your mom, she's the administrator of the money, so we'll call her the Government. We're here to take care of you needs, so we'll call you the People. The nanny, we'll consider her the Working Class. And your baby brother, we'll call him the Future. Now, think about that and see if that makes sense."

So the little boy goes off to bed thinking about what Dad has said. Later that night he hears his baby brother crying, so he gets up to check on him. He finds that the baby has severely soiled his diaper. So the little boy goes to his parents' room and finds his mother sound asleep. Not wanting to wake her, he goes to the nanny's room. Finding the door locked, he peeks in the keyhole and sees his father in bed with the nanny. He gives up and goes back to bed.

The next morning, the little boy says to his father, "Dad, I think I understand the concept of politics now." The father says, "Good, son, tell me in your own words what you think politics is about."

The little boy replies, "Well, while Capitalism is screwing the working class, the Government is sound asleep, the People are being ignored and the Future is in Deep Shit."

nhìn lại nhạc **ROCK** năm 98

The Sand Man

cũng bị chỉ trích là bắt chước rập khuôn phong cách của ban nhạc Pearl Jam, đã cho ra đĩa nhạc đầu tiên rất thành công mang tên "In My Prison." Nói một cách khách quan, đây là đĩa nhạc thật hay với nhiều ca khúc xuất sắc. Ca khúc "What's This Life Is For" nghe thật du dương tuyệt vời trong khi "One" nghe thật mạnh bạo và cuồng nhiệt. Tiếng guitar dạo đầu trong "What's This Life Is For" tuyệt hay, không thể bỏ qua được!!! Quả thật, nghe thoảng qua giọng ca của Scott Stapp nghe thật giống Eddie Vedder của ban

Nhạc rock là loại nhạc bắt nguồn từ nhạc rhythm và nhạc blue và có tiết tấu sinh động, cuồng nhiệt và biến hóa không ngừng. Năm '98 đã ghi nhận thêm nhiều ban nhạc mới vào kho tàng nhạc trẻ thế giới. Nhiều ban nhạc mới đã nổi lên trong năm 1998; hầu hết những tên tuổi mới nổi lên như Days of The New, Creed, Marcy Playground và Everclear đều sáng tác những ca khúc "hit" ở thể điệu nhanh trong tiếng trống dồn dập. Những ban nhạc đang nổi tiếng như Foo Fighters, Pearl Jam và Metallica vẫn tiếp tục khai thác dòng nhạc nhịp nhanh để lôi cuốn này.

Đặc biệt, hai ban nhạc đã vượt trội lên trên hết với nhiều ca khúc "hit" trong năm qua là Days Of The New và Creed. Ban nhạc Days Of The Day gồm có bốn thành viên là tay guitar kiêm ca sĩ Travis Meeks, Todd Whitener, Jesse Vest, và Matt Taul. Giọng ca trầm ấm của Travis Meeks làm chúng ta nhớ giọng ca của Scott Weiland trong nhóm nhạc Stone Temple Pilots. Đĩa nhạc "Days Of The New" sinh động với tiếng đàn thùng và những lời ca chân thật nhưng mạnh mẽ. Ca khúc "Solitude" đi từ khúc dạo đầu êm dịu đến tiếng gào thét; và trong "Touch, Peel And Stand," tiếng hát đầy giận dữ xen lẫn trong những hợp âm chậm rãi. Bạn trẻ nào yêu thích Stone Temple Pilots chắc chắn sẽ yêu thích đĩa nhạc này. Ban nhạc Creed, một tên tuổi mới nổi lên được nhiều người yêu thích song

nhạc Pearl Jam, nhưng nếu lắng nghe kỹ ta sẽ phân biệt được ai là ai! Hãy lắng nghe ca khúc "What's This Life Is For":

"...
*If there's any way
 Because the answer lies in you
 ...
 Don't say a last prayer
 Because you could never find
 What's this life for
 But they ain't here anymore
 Don't have to settle the score
 Cause we all live
 Under the reign of one king"*

Năm '98 đã vang dội với những ca khúc thật sinh động như "I Will Buy You A New Life" và "Father Of Mine" của Everclear, "Inside Out" của Eve 6, "Sex and Candy" của Marcy Playground, "One" của Creed, "Bittersweet" của Fuel, "Perfect" của Smashing Pumpkins, "Karma Police" (Radiohead)...Đặc biệt ca khúc "I Will Buy You A New Life" rất được giới trẻ yêu thích với điệp khúc thật thực tế nhưng rất đáng yêu (đặc biệt đối với những bạn gái):

*"I will buy you a garden
Where your flower can bloom
I will buy you a new car
Perfect shiny and new
I will buy you that big house
Way up in the west hills
I will buy you a new life"*

Theo tạp chí Billboard, mười ca khúc nhạc rock được ưa chuộng nhất của năm '98 là Blue On Black (ban nhạc Kenny Wayne Shepherd, My Own Prison và What's This Life For (Creed), The Down Town và Touch, Feel and Stand (Days Of The New), Sex and Candy (Marcy Playground), Closing Time (Semisonic), Shimmer (Fuel) và Time Of Your Life (Green Day).

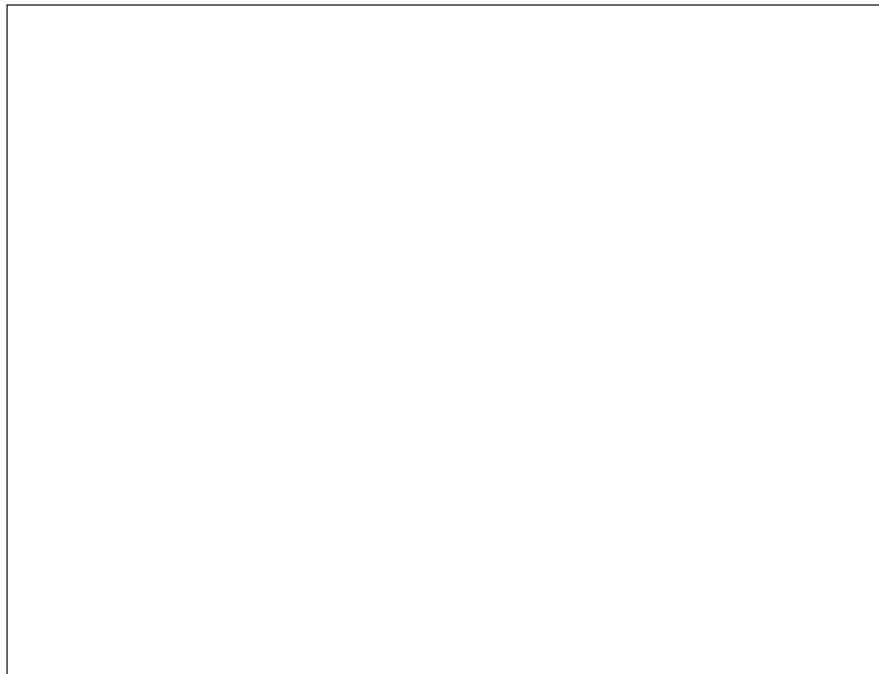
More Suicide"... Giọng ca của John Wozniak thật ngọt ngào, thật du dương trong ca khúc "One More Suicide".

Ngoài ra, khả năng sáng tạo không ngừng của hai anh chàng khổng lồ Metallica và Aerosmith trong thế giới nhạc rock của Hoa Kỳ cũng như của thế giới càng làm cho nhạc rock năm '98 thêm nhiều sinh động và cuốn hút. Với âm thanh và phong cách vẫn mạnh mẽ như ngày nào khi tung ra đĩa nhạc "... And Justice For All", Metallica lại làm cho giới hâm mộ vui mừng với đĩa nhạc "Garage, Inc.", chứa nhiều ca khúc dễ làm giới hâm mộ nhớ lại những ca khúc vô cùng cuồng nhiệt trong tiếng lead guitar thần tốc của Kirk Hammett trong đĩa nhạc "Kill 'Em

xuất sắc khác như "Be Here Now" (Oasis), "Adore" (Smashing Pumpkins), "Dizzy Up The Girl" (Goo Goo Dolls), "Yield" (Pearl Jam), "OK Computer" (Radiohead), "Celebrity Skin" (Hole), "The Color And The Shape" (Foo Fighters) và "Americana" (Offspring). Sau đĩa nhạc thành công "(What's The Story) Morning Glory?" hai anh em Gallagher đã nỗ lực cho ra đĩa nhạc kế tiếp "Be Here Now". Vẫn với giọng ca trong sáng, Oasis lại chinh phục người nghe với những bản tình ca nhẹ nhàng. "The Color And The Shape", "Celebrity Skin" và "Americana" là ba đĩa nhạc cuồng nhiệt với những ca khúc mạnh mẽ rất được ưa chuộng như "Everlong", "My Hero", "Celebrity Skin", "Malibu" và "Pretty Fly (For A White Guy)". Ca khúc "Iris" của Goo Goo Dolls là ca khúc chính trong phim "City Of Angels". Là album thứ ba theo sau "Pablo Honey" (1993) và "The Bends" (1995), "OK Computer" được hòa âm công phu, tinh xảo được coi là tuyệt tác của Radiohead. Trong nhiều ca khúc trong đĩa nhạc này, tiếng guitar giận dữ quyện vào tiếng đàn piano thánh thót trong những âm thanh kỳ ảo của đàn organ và tiếng ca của Thom Yorke tạo nên những giai điệu và âm thanh có sức ám ảnh rất mạnh, chẳng hạn như trong ca khúc dài "Paranoid Android" và "Climbing Up The Walls". Trong năm qua, Smashing Pumpkins và Pearl Jam cũng đã sáng tác hai đĩa nhạc trau chuốt của họ. Đĩa nhạc "Adore" mềm dịu và sâu sắc, cũng như đĩa nhạc "Yield". Ca khúc "Ava Adore" và "Perfect" là hai trong nhiều ca khúc trữ tình lãng mạn trong "Adore".

Nhạc rock năm 1998 là cầu nối của dòng nhạc rock của những năm trước và dòng nhạc rock hiện đại của cuối thế kỷ 20 sắp tới. Nhiều đĩa hay đã được sáng tạo trong năm 1997-1998, xứng đáng được sưu tầm vào thư viện âm nhạc của các bạn trẻ yêu nhạc.

The Sand Man

Trong số các nhóm nhạc mới nổi lên trong năm qua, Marcy Playground có thể được coi là nhóm nhạc đáng yêu nhất! Marcy Playground bao gồm ba thành viên là Dylan Keefe, Dan Rieser và John Wozniak. Đĩa nhạc đầu tay mang tên "Marcy Playground" là một tập hợp gồm những ca khúc có giai điệu nhẹ nhàng, mà trong số đó "Sex And Candy" là ca khúc đã lọt vào danh sách mười ca khúc hay nhất trong năm. Ngoài ra, đĩa nhạc này còn có những ca khúc xuất sắc khác như "Saint Joe On The School Bus", "One

All." Trong khi đó, ban nhạc Aerosmith đã cho ra đĩa nhạc "Nine Lives", và nhiều ca khúc riêng lẻ khác; giọng kim của chàng ca sĩ Steven Tyler trong Aerosmith làm nhiều bạn trẻ say mê với bản tình ca thật nhẹ nhàng "I Don't Want To Miss A Thing," ca khúc chính của phim Armagedon. Cả hai ca khúc "I Don't Want To Miss A Thing" và "Pink" trong đĩa "Nine Lives" đều được đề cử ra tranh giải Grammy năm 1999.

Nói đến nhạc rock trong năm qua, ta cần phải kể đến những đĩa nhạc

Westernization and Assimilation

A PERSPECTIVE

Dinh Le

It used to bother me to think that I have been "Westernized" and "assimilated." Some irrational thoughts deep inside my brain cries out that I have lost my cultural identity, that I have no originality, just an embodiment of borrowed foreign concepts. These were heavy doses of low-self-esteem medicine that tasted bitter when I was a young boy struggling to adjust to new cultures. That irrationality, I believe, had been caused by the differing, vague, and sometimes contradictory interpretations and implications of the concepts – "Westernization" and "assimilation" -- that I perceived from family members, the media, and peers.

The troublesome concept appeared the day my mother told me in her caring and concerned voice, "Don't sell out to the Westerners, son." Although today I can not recall the events surrounding that occasions, I knew that my mother meant well and that piece of loaded advice struck into my soul. Her advice caused me to reevaluate my actions in order to justify many of the choices that I have made with regards to Westernization and selling out. In this piece, I will present my own interpretation and shed some light on this complicated matter and hope you can better understand the sensitive nature of the concept of Westernization from an immigrant's point of view.

During the writing of this, I sent electronic mail to a couple of friends asking them to describe their own interpretations of "Westernization" and

"assimilation" with funny anecdotes, if they could think of any. They kindly complied. My intention was to illustrate that even Westerners encounter difficulties conceptualizing what "Westernization" means, and I was right. The electronic mail conversations that I had with these friends revealed deeper understanding into the good and bad aspects of the diversity in our society.

As for my own point of view, I begin the search for meaning by consulting Webster's Random House Dictionary.

It defines "to Westernize" as "to make or become Western in character;" similarly, it defines "to assimilate" as "to take in and incorporate as one's own; to absorb; to assimilate new ideas." Thus, to Westernize is to take in and incorporate Western customs and institutions as one's own. This is a natural process that has provoked my resistance against, acceptance of, and conformance to the different customs and institutions of three Western sub-cultures: a small mid-western town, a predominantly Hispanic neighborhood, and the culturally diverse University

of California, Los Angeles.

Yes, I have adopted many customs and values of these cultures, but most of these adaptation was done with my consent or under my own terms. For instance, I have adopted hoops, sex, and rock and roll as my new religion. I have come to believe that I can find inner peace and happiness practicing this new religion. I have adopted cannabis hemp as my national emblem. I am convinced that this plant can save the world. I have resisted in joining any group that has rules and regulations. Needless to say, I haven't found any acceptable group yet. I have been compelled to conform by paying taxes. So I pay them.

I have not lost my cultural identity through Westernization. Rather, I have selectively gained three new identities. The reason I felt otherwise had to do with the "us versus them" attitude during my early years, with the media and with my peers. Within a family of recently- arrived immigrants, a new feeling of nationalism for the old country tends to become a predominant attitude in the early years. My family was no different. Besides my mother's advice, I recalled one of my brothers whining about the pitiful Vietnamese people getting screwed throughout their thousands of years of history by the Chinese, the French, the Japanese, and the Americans. His low-esteem portrayal of the Vietnamese race put me down.

It took me a while to convince my brother, through our confrontations, to ease up on this attitude. I do sympathize with my brother for being opinionated, though. In the early years, there were mainstream people who preferred to make fun of our apparent differences. Their comments hurt. Some of these people are the makers of movies that exploit American patriotism as a box office draw. I wonder whether they are aware of their detrimental effects

on the true meaning of Westernization and upon the people such movies put down. I am referring to movies like "Rambo" and "The Deer Hunter." Granted, "Rambo" is a Stallone movie that emphasizes pure entertainment. Even so, "The Deer Hunter" conveys a much more serious tone and message. I was flipping through the channels and caught the scene where the prisoners of war -- played by Robert DeNiro, and other megastars -- were tortured by a bunch of small, angry men with no rhetorical variety, enjoying a nice game of human sacrifice called "Russian Roulette." For some reason, although I was born in Saigon, I associated myself with those Viet Cong. I turned off the television, walked around the neighbourhood, kicked the can, and thought to myself, "Man, the Americans must think I am really shallow, even Bob DeNiro, my hero." I was a very young man then.

I regret choosing this topic for it brings back unpleasant memories that do injustice to my overall experience with being Westernized. It has been extremely difficult to find the truth, to avoid generalizations, and to keep it within its true context. The seemingly over dramatized point that I wanted to get across was the result of deep introspection. During a walk to the village for dinner, I wondered out loud to a couple of friends about why I decided to take Speech. One of the friends, who at that time did not know me very well, suggested that I was trying to elevate my economic status in American society by improving one of the skills that will inch me closer to corporate wealth. There is nothing wrong with that intention. But it contradicts with my personal belief. I don't groom my soul for the corporate world. So I write this piece to justify that spirit.

Dinh Le

BÊN DÒNG *kỷ niệm*

Tứ Diễm

— Không! Không! Không! Tôi không còn yêu em nữa.

— 1, 2, 3, 4,...

Giọng thằng Hải ô ồ đếm nhịp theo tiếng nhạc bật hết cỡ xen lẫn tiếng cười nói ồn ào của cả đám ùa vào phòng khiến tôi giật mình tỉnh giấc. Máy giờ rồi mà tụi hấn đã làm giấc ngoài kia? Tôi vừa thẩm nghĩ vừa quơ tay quờ quạng tìm đồng hồ. Trời đất thiên địa ơi, chưa đến 10 giờ sáng. Tôi bực bội vận hết sức hét lớn trước khi chồm chần lên đầu ráng ngủ tiếp:

— Ê, im hết đi nha tụi bay cho tao ngủ chút coi.

Như để đáp lại, một tràng tiếng động inh ỏi của đồ vật rơi rớt cùng tiếng cười rú lên đập vào tai tôi. Chịu hết nổi, tôi bật tung khỏi giường và lao ra ngoài phòng khách như một trận cuồng phong, rồi la lớn:

— Tao đã bảo im cho tao ngủ rồi mà....

Đang giận dữ, tôi bất chợt im bật khi nhìn thấy cảnh ngổ ngang lộn xộn bày ra trước mắt. Bàn ghế chông chất tùm tùm một xó nhà. Góc kia thì bừa bãi dây điện, đĩa CD quăng lung tung bên giàn nhạc. Chình ình ngay chính giữa là một đồng hồ hỗn độn. Kệ sách lật úp đè lên lưng thằng Hải. Còn thằng Quang ròm thì bị tấm thân lực lưỡng của thằng Hải đè lên nên vừa la chói lói vừa dẫy dựa tứ tung như con rùa bị lật ngửa vậy.

Tếu thật. Hèn chi cả đám cứ ôm bụng cười rú lên. Tôi đứng sững đó, nửa bực nửa buồn cười, nhìn hai đứa

lúng túng loay hoay mãi mới đứng dậy được giữa đồng sách vở, lon nước ngọt, vỏ bia, bao thuốc lá, giấy báo cũ rơi vãi lộn xộn. Thằng Quang vừa hỗn hển thở, vừa lầu bầu:

— Xém chết. Mà đừng có nhờ tao nữa nghe, Trâu Nước.

Thằng Hải gãi gãi đầu cười lớn lên:

— Tại tao lỡ đà. Xin lỗi mày nghen.

— Hêhêhê.... Nhỏ nào chịu nhảy với mày chắc phải mang giấy sắt đó Hải.

— Còn phải mặc áo giáp sắt nữa...

Thằng Vũ và thằng Tùng xen vào làm cả đám lại lăn ra cười bò lăn bò càng. Tôi không hiểu đầu đuôi tai nghe ra sao nên kêu thằng Duy hỏi nhỏ:

— Chuyện gì vậy mày??

— À, thằng Hải nhờ thằng Quang làm đào dậy nó nhảy mấy điệu làm vốn để kỳ này dự dạ vũ cuối năm đó. Mới thử chút xíu, thằng Hải đã đập chân thằng Quang ròm cả chục lần. Đã vậy nó còn ủi trúng cái kệ sách làm đồ đạc rớt tung tóe, xong lỡ trơn té đè thằng Quang xém chút dẹp lép. Mày không có mặt xem hai đứa làm trò. Thiệt uống hết sức....

À, thì ra là vậy. Tôi nhếch mép cười thâm, không cần nghe tiếp nữa. Cái thằng Hải vụng về to xác mà cũng bày đặt học đòi nhảy nhót nữa hay sao? Nhỏ nào chịu làm partner của nó chắc phải uống thuốc liều, còn không chắc cũng tửng tửng. Tôi lững thững quay lưng tính về phòng ngủ tiếp thì tiếng thằng Tùng vang lên:

— Mày chịu thức rồi đó hả Hùng. Truyền chút nghề cho thằng Hải làm phước.

Tôi lờng khờng:

— Để bữa khác tính sau. Thức suốt cả tuần lo học thi mệt gần chết. Mới ngủ gần ba tiếng thì bị tụi bay phá đám...

— Làm gì mà oải quá vậy. Dzô rửa mặt rồi ra dượt cho nó vài chiêu đi, kéo tội nghiệp lỗ tai... hàng xóm.

— Hay mày sợ nó trội hơn mày nên dẫu nghề?

Đang mệt vì thiếu ngủ, lại nghe cái giọng xỏ xiên móc họng của thằng Tùng khiêu khích, tôi không kềm được cơn nóng nên nói huỵch toẹt điều đang nghĩ:

— Tao ngán gì nó chứ. Dù có truyền hết nghề ruột cho thằng Hải, chắc gì đã có nhỏ nào chịu làm partner của nó? Họa may có nhỏ khùng....

Trút xong cơn giận, tôi mới thấy hối hận vì đã chọc thẳng vào nỗi đau của thằng Hải một cách thô bạo, tàn nhẫn. Cả đám há hốc mồm, không biết nói chi chỉ nhìn sững thằng Hải. Có lẽ nó cũng choáng váng vì lời nói của tôi như một quả búa tạ thình lình từ trên rơi xuống đập thẳng vào tử huyệt nên chỉ đứng như trời trồng. Làn da ngày thường sẫm màu, giờ chợt hồng lên, đỏ ửng rồi chuyển sang màu tái xanh. Miệng nó lắp bắp những âm thanh không nghe rõ. Mấy ngón tay chuối mẩn từ từ co lại thành nắm đấm dờng

như muốn tung thẳng vào khuôn mặt đáng ghét của tôi, nhưng rồi lại chậm chậm mở ra và buông thõng hai bên hông một cách nhịn nhục. Tôi đâm ra lúng túng, chẳng thà nó đâm tôi một cú trời giáng rồi hai đứa ngoéo tay xử huê còn hơn là thái độ chịu đựng cam phận như vậy.

Bầu không khí trong phòng trầm hẳn xuống, chỉ còn tiếng nhạc đập dồn vẫn vô tình xoáy vào tai chúng tôi. Một lúc sau, thằng Duy "con gái" (biệt hiệu do tôi đặt cho nó) e dè lên tiếng:

— Thôi trễ rồi, đi ăn hông tụi bay?

Câu mời chào của thằng Duy như một chất xúc tác đánh thức cả đám ra khỏi cơn sững sốt. Thằng Vũ liền phụ họa theo:

— Ừa, đi ăn đi tụi bay, tao đói rồi.

Tôi gật gù, định nghĩ sẽ bao cả đám một bữa để chuộc cái tội lỗi mãng của mình thì thằng Tùng, lại cái thằng chuyên môn phá đám, xía vô:

— Ăn thì ăn, nhưng kỳ dạ vũ này đưa nào hồng tìm ra partner thì phải khao cả đám đó nghen bay. Thằng nào chết nhất thì đừng có bắt độ kéo thua rồi đổ thừa tao, nhất là thằng Hải...

Vừa nói nó vừa nhìn chăm chăm vào mặt thằng Hải. Tự dưng, tôi nghe luồng máu nóng trong mình như đang cuộn cuộn chảy, chỉ muốn tung một cú giò lái vào cái miệng đang cười nhả nhổ của thằng Tùng rồi ra sao thì sao.

Ừa mà tôi thật sự muốn trả đũa giúp thằng Hải hay chỉ nhằm nguôi nổi hối hận đang âm ỉ trong lòng mình? Ý nghĩ thoáng qua này khiến tôi còn ngần ngừ chưa biết có nên ra chiêu hay không thì thằng Hải đã cao giọng nói:

— Đừng có huyên hoang nha Tùng. Kỳ này, mày ráng mở to mắt mà xem. Tao nhất định sẽ mời Huyền Trân làm partner của tao.

Hai chữ Huyền Trân như một quả bom nổ tung làm chúng tôi bàng hoàng nhìn nhau. Huyền Trân! Phải chăng thằng Hải đang nhắc đến hoa khôi trường tôi? Phải chăng nó phát sáng sau cú điểm huyết của tôi cùng với đòn bồi theo của thằng Tùng nên nói xàm cho bõ ghét?

Dường như cùng ý nghĩ, cả đám nhìn nhau rồi bật cười. Thằng Quang bô bô nói:

— Ê, mày đừng bắt tao giả làm Huyền Trân ghen Hải.

— Ừa, coi bộ chắc kỳ này mày được làm đào chính cho thằng Hải rồi đó Quang.

— Hahaha... đau bụng quá tụi bay ơi, lần đầu mới được nghe thằng Hải nói chuyện tiếu lâm.

Mặc cho chúng tôi nhao nhao chế riễu, thằng Hải chỉ lằm lì buông thõng một câu:

— Tao đã nói rồi, tin hay không tùy tụi bay. Bữa đó sẽ biết.

— Ở đó mà nằm mơ. Cỡ thằng Hùng còn chưa dám lớn lối nữa là mày.

Câu nói khiêu khích của thằng Tùng đập mạnh vào tự ái khiến tôi nổi sùng bất chợt, quên luôn cái ý định làm lành với thằng Hải. Ừ, thằng Tùng nói cũng đúng. Cao ráo, đẹp trai, hào hoa, đa tài và giỏi tán như tôi mà còn chưa dám mạnh miệng, huống hồ cù lằn lửa cỡ thằng Hải. Tôi bất giác ngoảnh đầu lại thì bất gặp ngay tia mắt thằng Hải đang nhìn tôi. Một cách nhìn rất lạ, tôi chưa từng thấy bao giờ, vừa có vẻ khiêu khích kiêu hãnh, vừa dường như run run lo lắng, biết khó nhưng vẫn cương quyết muốn làm

bằng được. Ánh mắt như một lưỡi dao xoáy mạnh vào tim tôi, như ngọn lửa hồng đang thiêu đốt lòng tôi khiến tự ái của tôi dâng cao và rồi bật thành từng tiếng chặc nịch:

— Thăng Hải mà mời được Huyền Trân, tao tình nguyện đưa xe cho nó mượn một tháng liền vô điều kiện.

Nói xong, tôi nhếch mép cười nửa miệng, búng tay rồi bảo:

— Thôi đi ăn tụi bay, chuyện mai mốt thì mai mốt biết sau.

Cả đám kéo nhau đi, nhưng mỗi đứa còn bận rộn theo đuổi ý nghĩ riêng nên bữa ăn thật nhạt nhẽo và gượng gạo...

oOo

— Hùng à, kỳ này mày tính chọn nhỏ nào làm partner vậy?

— Còn sớm, tao chưa tính. Nhưng ăn chung gì đến mấy mà thắc mắc?

Thấy tôi hơi quạu vì bị quấy rối giữa lúc đang suy nghĩ tìm lời giải cho bài toán học búa, Thăng Duy vội áp úng giải thích:

— Ô, tại tao... tại tao muốn....

Nó mới lúng búng nói được mấy câu mặt mày đã đỏ tía tai, bẽn lẽn tựa như con gái, thiệt đúng với cái biệt danh tôi đặt. Tôi nửa chừng muốn đuổi Thăng Duy đi chỗ khác đặng khỏi phí thì giờ, nửa tội nghiệp nên còn chần chừ. Có lẽ Thăng Duy cũng ngán tôi nổi giận nên ráng thu can đảm nói một mạch như đang trả bài:

— Ô, tại tao muốn mời nhỏ Hạ Lan làm partner nhưng Hạ Lan nói nếu mày không mời nhỏ ta thì Hạ Lan mới chịu nhận lời tao...

— Hahaha, thì ra là vậy.

Tôi phá lên cười mặc kệ những tia nhìn khó chịu của mọi người chung quanh. Mèn ơi, hèn chi Thăng Duy bận tâm rào đón hỏi han nãy giờ. Tôi định trêu cho nó lên ruột chơi, nhưng nhìn vẻ mặt cầu khẩn đến tội nghiệp của nó nên lại thôi:

— Okie, mày yên tâm mà mời Hạ Lan đi đằng nào tao cũng không định chọn nhỏ ta....

— Cám ơn mày nhiều nhiều. Thôi

bye, tao phải đi phone cho Hạ Lan biết liền.

Thăng Duy nhảy cẫng lên, tíu tít nói xong rồi lao vụt ra cửa. Có lẽ người trúng số độc đắc cũng chưa mừng bằng nó nữa. Tôi nhìn theo, lắc đầu rồi quay về với bài vở đang dở dang, nhưng không tài nào tập trung nên suy nghĩ lan man. À, Hạ Lan, cô nàng bên Hóa xinh xắn với mái tóc ôm tròn khuôn mặt bầu bĩnh với đôi mắt tròn xoe đen lay láy. Dù biết cô bé thương thầm tôi từ dạo mới nhập học, cứ tìm cơ để quẩn quanh bên cạnh nhưng tôi vẫn vờ như không biết vì còn bận rộn với những bóng hồng khác. Tự đứng hình ảnh cả bấy con gái vẫn thường xúm xít quanh tôi hàng ngày chợt lướt qua trong óc. Nào là Vân Khanh yêu kiều ưa hờn dỗi vòi vĩnh, Thảo Vy nhí nhảnh với đôi má lúm đồng tiền dễ thương, Phi Phi trẻ trung nghịch ngợm với mái tóc tém. Rồi còn Lệ Vân xinh như một nàng công chúa Nhật Bản, Bích Huyền duyên dáng, đảm thắm,..... Nhưng nổi bật nhất là Hải Yến với vẻ đẹp lộng lẫy sắc sảo khiến rung động lòng người. Chẳng thế mà biết bao tên đã phải tan nát cõi lòng vì Hải Yến trong khi nàng chỉ tỏ ý cảm mến riêng tôi. Nếu tôi rủ Hải Yến tham gia dạ vũ chắc chắn nàng sẽ mừng rỡ sung sướng vô cùng. Hai đứa tôi với những bước khiêu vũ nhịp nhàng tuyệt vời sẽ khiến thiên hạ lé mắt và đám con trai phải bầm gan tím

ruột chứ chẳng chơi. Nhưng, dù sao thì Hải Yến vẫn chưa đúng với mẫu người lý tưởng của tôi. Người tôi yêu phải có dáng thanh thanh với nét đẹp nửa liêu trai thoát tục nửa quyến rũ, cùng suối tóc dài đen mượt tha thướt thả dài theo bờ lưng thon. Nàng vừa đẹp vừa thông minh, hoạt bát lanh lợi vui vẻ nhưng vẫn giữ vẻ đoan trang đảm thắm. Nàng là kết hợp tài tình của hóa công, là sự giao thoa hài hòa giữa hai luồng tư tưởng Đông Tây.

Nàng là.... Tự đứng tôi giật thót người khi nhận ra mình đang hình dung vẻ đẹp của Huyền Trân. Phải thành thật mà nói Huyền Trân là người con gái đầu tiên đã khiến tim tôi xao xuyến. Ở nàng mọi thứ đều quá hoàn mỹ khiến tôi choáng váng như vừa nhấp chút men say. Tôi chợt nhớ đến ánh mắt và lời thách thức của Thăng Hải hôm nào. Ừ nhỉ, tại sao mình lại không thử mời Huyền Trân làm partner cho Thăng Hải bị quê chơi? Tôi thầm nghĩ đến giây phút dìu Huyền Trân lướt trên sàn nhảy trước ánh mắt vừa khâm phục vừa thèm muốn vừa ganh tức của đám bạn rồi mỉm cười một mình. Nói chẳng phải tự cao, chứ nội trong đám con trai trường này có tên nào sánh được với tôi. Chẳng trách đám bạn cứ xuýt xoa nửa thật nửa đùa mà bảo rằng:

— Mày đúng là tốt số. Vừa cao ráo, bảnh trai, biết cách ăn nói lại học giỏi, con nhà khá giả, vừa đa tài thứ

chi cũng rành từ đàn, hát đến thể thao, khiêu vũ. Từ hồi mày xuất hiện trong trường, tụi tao bị lu mờ, hồng còn được mấy nàng để mắt xanh đến nữa.

Tôi thường cười cười đáp lại ra vẻ không tin lời tâng bốc của tụi hấn, dù quả thật trong lòng đang lâng lâng bay lên tận mây xanh. Càng nghĩ tôi càng vững tin chắc chắn Huyền Trân sẽ mừng rỡ nhận lời của tôi. Xưa nay, trai tài gái sắc luôn là một cặp xứng đôi vừa lứa mà. Vả lại, Huyền Trân luôn bày tỏ ý cảm mến tôi một cách khá ý nhị. Nàng thường tặng riêng tôi một nụ cười thật tươi mỗi khi tình cờ gặp mặt. Trong đôi mắt mầu hổ phách của nàng dường như muốn nói rất nhiều, rất nhiều điều. Ôi, Huyền Trân nàng công chúa thế kỷ 20 của tôi.....

oOo

Hội trường đông chật người. Có lẽ chưa năm nào buổi dạ vũ cuối năm lại thành công như lần này. Dù trời trở gió lạnh và đổ tuyết mịn mù, số người tham dự vẫn nhiều hơn dự tính. Thêm vào nữa, ánh sáng, âm thanh, nhạc đều hoàn hảo, không thể chê trách điều chi được. Những nỗi âu lo, ưu phiền, căng thẳng vì bài vở của khóa học vừa xong đều được vứt bỏ sau lưng để tận hưởng bầu không khí vui vẻ rộn rã. Mọi người chen chúc nhau trên sàn nhảy, nồng nhiệt thoải mái lắc lư uốn éo thân mình theo điệu nhạc disco, twist, rap. Nhịp trống dồn dập phụ họa cùng ánh đèn mầu chớp tắt càng làm sôi động thêm bầu không khí náo nhiệt trong hội trường. Chợt nhạc chuyển sang tiết tấu nhẹ nhàng của điệu slow, từng cặp nhẹ nhàng lướt trên sàn. Kia, nhỏ Hạ Lan đang e ấp bên thằng Duy. Phi Phi, Lê Vân, Bích Huyền, Vân Khanh, Thảo Vy, Hải Yến,... đều đang nhẹ lướt theo vòng tay đưa của bọn con trai trường tôi. Đám thằng Vũ, Tùng, Quang, Tuấn,... đứa nào cũng có cặp nên hí hửng ra mặt. Từng khuôn mặt quen thuộc thường ngày lần lượt thoáng qua nhưng tất cả chỉ là những bóng mờ, sàn nhảy dường như chỉ còn tôi và Huyền Trân. Tối nay nàng quá tuyệt vời.

Tôi không tìm ra được từ ngữ gì thích hợp để diễn tả vẻ yêu kiều của Huyền Trân. Một vẻ đẹp kỳ lạ khác hẳn ngày thường, vừa quyến rũ gọi mời như một trái chín vừa tằm hái, vừa kiêu sa đài các, vừa thân mật dịu dàng. Mái tóc thường xõa dài, giờ được bới cao phò bày cần cổ cao trắng như ngó sen càng làm tăng thêm vẻ kiêu sa cao quý. Chiếc khăn lụa phủ hờ trên đôi vai khi uốn lượn theo thân hình nhịp nhàng uyển chuyển, lúc lại xộc tung như đôi cánh thiên thần. Tim tôi đập lạc nhịp mỗi lần nàng thâm thì nói nhỏ rồi hơi ngửa cổ, bật cười khe khẽ để lộ những chiếc răng trắng xinh như ngọc. Tôi muốn uống từng tiếng cười, tiếng nói của nàng. Tôi tựa hồ đang bị thôi miên nên cứ đắm đuối nhìn vào mắt nàng. Mọi thứ trên thế gian này dường như không còn hiện hữu, chỉ còn Huyền Trân với những khúc luân vũ tuyệt vời. Tôi muốn đêm nay kéo dài bất tận. Tôi muốn.....

— Ê Hùng, sao đứng một mình buồn hui vậy? Thấy cặp thằng Hải và Huyền Trân tối nay biểu diễn ác liệt ghê hông? Tao cứ tưởng mày sẽ cặp

Tình Yêu Cuối Mùa!

*Em mơ ước làm người yêu bé nhỏ
Của riêng anh và của chỉ anh thôi
Để khi khóc anh dền chiếc hôn môi
Lau nước mắt cho em bằng tay trái*

*Em tức tối, sao mình là em gái
Em giận hờn sao anh lại là anh
Cho hôm nay không dám nói ân tình
Hay có nói cũng muôn vàn đau đớn*

*Xin trả về anh nỗi buồn rộng lớn
Khoé mắt rừng sâu ngấn lệ rừng rưng
Em cúi đầu thôi chứ chẳng nói gì
Tình đơn chiếc cuối mùa khóc kỷ niệm*

*Là như thế nín câm lời âu yếm
Là trọn đời chỉ mơ ước thương anh
Nhưng trọn đời không dám nói ân tình
Chỉ xin được yêu hoài trong tâm tưởng*

với nhỏ Trân, hồng dè lại là thằng Hải. Cái thằng coi bộ lù đù mà dữ thần ta ơi!

Tim tôi chợt nhói lên khi thằng Thông vô tình gọi nhớ lại nụ cười phảng phất nhẹ nhàng trên môi Huyền Trân khi nàng từ chối lời mời của tôi. Tôi thần thờ nhìn Huyền Trân đang tình tứ trong vòng tay thằng Hải, mặc cho thằng Thông vẫn bô bô nói bên tai. Tiếng nhạc chợt trở lên âm điệu cao vút, xoáy vào tim tôi nỗi hối hận lẫn đau khổ khi chợt thấy mình quá ngu ngốc khi mãi say mê theo vẻ liêu trai của Huyền Trân mà lơ là với Hải Yến cùng cả bầy con gái trong trường. Suốt bấy lâu, đùa giỡn với lửa tình để giờ sự tỉnh tôi chợt bàng hoàng nhận ra mình chỉ là một sợi giây leo bên lề hạnh phúc của thiên hạ. Chỉ trong khoảng khắc lớp tường tự ái cao ngất của tôi vụt sụp đổ tan thành, cái vỏ tự tôn đã vỡ nát vụn theo tiếng trống đang dồn dập liên hồi....

Tứ Diễm

Jan. 22, 1999

*Rồi ngàn sau tôn anh làm thần tượng
Nhớ anh bằng những dư ảnh hôm nay
Trái ngang nhiều anh hồi thật đắng cay
Buồn không nói không bao giờ dám ngỏ*

*Em ước được làm người yêu bé nhỏ
Của riêng anh và của chỉ anh thôi
Tình đơn phương anh quay mặt ghen lời
Anh có biết! Thôi buồn anh nắm giữ*

*Mai ra đi trả lại người thương cũ
Xấp thư tình chưa viết được bao nhiêu
Lời ái ân anh nói cũng chưa nhiều
Nhưng ngang trái anh phải đành lỗi hẹn
Ôi nước mắt dâng buồn nghe nghẹn nghẹn
Sao anh không về cho em ngã bờ vai
Sao anh không về ôm em trọn vòng tay
Và ghì chặt hai bờ môi đắm đuối!*

Ngọc Trân

m o u n t w h i t n e y

A PERSONAL *redemption*

duc

Some fifteen years later, the breathless fascination of that moment still resonates in my mind, though my recollection of the hazy vista has faded like an old black-and-white photo. I was a wide-eyed mischievous kid of ten, insatiable for wild adventures while exploring the Sierra Nevada Mountains of California with my camping troops. Alone, I ventured away from our campsite to a lofty ridge overlooking the vast expanse of desert valley and the

lustrous mountain ranges beyond. It was a journey that an adult would have measured in mundane yards and minutes; I measured it in emotional light years. For a timeless interlude amid wild, open space, I mediated on a ridge, soaking in the hallow silence and unfathomable sweep of the land. I remember feeling utterly isolated in a desolate world, and yet I recall no desire to flee back down the path to camp. Something about the sheer unrepentant emptiness of the land, its total indifference to human vanity,

compelled my awestruck attention then — and has since lured me back to make regular pilgrimages to the mountain, time after time.

Back then, in the flush of boundless youth, my reckless pursuit of peak experience revolved around the desperate yearning to conquer zeniths; simply to stand atop at a dizzying height with that exuberant feeling of triumph. Nothing else mattered.

And now, along with Huy, a college friend and a fellow mountaineer veteran, I decided to embrace youth one last time by tackle the highest peak in the continuous North American continent, Mt. Whitney. With over fourteen thousand feet of glacier-polished vertical and overhanging granite, Mt. Whitney stood as the final legacy of all our past exploits. However, before Huy and I even caught a glimpse of Mt. Whitney, neither one of us could have predicted that our doomed fate was already sealed somewhere above thirteen thousand feet of ice and snow.

It was a golden, delicately lit spring morning, imbued with all the warmth and urgency of the season, when Huy and I finally arrived at the foothill of Mt. Whitney. From this starting point of eight thousand feet, the narrow northwest hiking trail, meandering along steep jagged edges, afforded us a panoramic glimpse of Whitney's breathtaking grandeur. For me, a

frequent hiker of the high sierras of California, the view was most profound. It was as if Mother Nature had rallied some of her most spectacular peaks and most scenic lakes and strung them into an irresistible whole, connected by a necklace of superb trails. This lasting vision of genuine beauty, nothing man has made — no painting, no architecture, no sculpture — has ever rivaled.

After more than nine hours of steady hiking amid such scenic wonder, we staggered to base camp at eleven thousand feet, just in time to set up camp before sunset. Up there in the waning shadows of windswept prehistoric boulders, despite crippling fatigue from oxygen deprivation, the two of us just sank back next to a crackling campfire and soaked in the soft hue of twilight. Perhaps, it was the thin air or a heatstroke that heightening my sense, but I acutely realized something special that had never caught my attention before. From the flickering horizon, all physical outlines, colors, and distances were obliterated, daylight was still inextricably entangled with light, and everything seemed unreal and fluid. At that moment even scents appeared to have their own subtle shades. And from afar, the rugged walls of granites blurred into one vaguely drawn line, but the peaks were etched sharply on

glassy pink as the fires burnt down in the fading evening sky. The air felt damp and resonant. The ground had stored the heat of day and now breathed out a moist warmth, filled with the perfume of a magical day that fast was disappearing.

As planned, we tumbled out of our slumber early to avoid being detected by patrolling rangers. The day before at the ranger station, our modest request for a camping permit was swiftly denied on the flimsy grounds that we had insufficient climbing and snow gears. After all, we reasoned, only yuppie wimps would don those neon thermopolyurethane Northface outerwear, not to mention waterproof hiking boots and other fancy high-tech Swiss accessories. Bona-fide Marlboro men like us embraced the harsh, punishing elements in the machismo bravado way of John Muir. For us it was enough to bundle up in four layers of Fruit-of-Loom T-shirts, K-mart's imported polyester sweats, and three durable Lucky supermarket plastic bags to line the insides of our new sneakers from Target.

Half-awakened and dressed, we managed to conceal most of our camping gear behind large rocks. Then at the crack of dawn, we slowly resumed another grueling ten-mile hike to the final base of Whitney at

twelve thousand feet. The first twenty minutes into the hike was heavenly bliss, thanks to a massive forest blaze somewhere in Borneo, the color of the pre-dawn eastern sky heightened to an incredible crimson. Minutes after sunrise, eerie tendrils of fog began creeping up the western side. Mist enveloped us, dissipated into brilliant sunshine, then returned. Fairy-tale cloud castles mushroomed over jagged peaks before evaporating. Every direction we looked, a dazzling show of clouds delighted our vision.

The sun's glare flooded the virgin snowfields all around, creating a blinding reflection that turned our pleasant hike into nothing short of a masochistic exercise. For eight long hours we inchwormed upward, struggling through razor crevices without much conscious awareness. Our heads started throbbing with unbearable pain in proportion to the decrease ratio of oxygen at high altitude. Instead of the recommended average schedule of five days, we attempted to push through it all in two. Such hasty planning denied us sea-level Homo Sapiens the adequate time for acclimatization. At this point, the steady numbing pain in my legs and spine was irrelevant. The crucial concern was to prevent my hands from turning so numb that I couldn't grip or feel the rocks. The scabrous terrain had

changed drastically from arid desert to gleaming ice and powdered snow. I don't think I had ever been so miserably cold in my life. My breath condensed and formed a layer of ice around the collar. I had to stop every few yards to gasp for air and blow a dripping nose. By mid-afternoon near the final base of Whitney, both my hands and feet were frozen solid, and I could no longer register either sensation or corporeal awareness. Huy at this time was the first to strip away the Marlboro Man veneer. Alas, he confessed, he had succumbed to the elements. Indeed, we had sweat out every drop of moisture in our bodies, expended every bit and scrap of energy to scale thus far, twelve thousand five hundred feet.

After a prolonged respite between boulders to recover our breath and shield ourselves from the bitter chill of a cold front starting to roll in, we confronted the inevitable choice of either calling it quits or risking a death wish amid this hostile landscape. Through all of our past notorious exploits, never had either of us surrendered to despair — even in the grasp of death on the Salathe Wall in Yosemite's El Capitan. Time's devouring jaw pressed for an immediate decision. Without looking away from the string of towering peaks that loomed two thousand feet upward, Huy placed his hand on my shoulder and solemnly muttered, "It's our last and only chance to try this. You know, I'll be married in four months. Family, responsibilities. It's now or never."

A violent rainstorm sidled into the valley. The peaks quickly vanished behind a shroud of darkly ominous clouds. Gazing at the angry sky, I searched for a sign, any foretelling that would convince me to break the precedent. But the portentous heaven remained vacant — except for a sunbeam breaking through the last rapidly closing gap in the clouds,

spotlighting a cluster of pastel purple flowers on a otherwise lifeless tundra. I wanted to live after getting off this mountain, but to really live — without any nagging regrets.

The final assault strategy consisted of three stages, and we had five hours till sunset to execute it successfully. First, attack the steep southwest snowbank that gradually ascends to the nearest ridge. Then, depending on our physical and mental endurance, continue across eight towering peaks linked together all the way to the west wall of Whitney. Assuming we succeeded both stages in decent time, a triumphant Ino Jiwa photo of the Vietnamese flag being planted would be taken atop North America. It is there that our names would be immortalized along with other masochistic mountaineers on the pages of a sacred signing book that served as the centerpiece inside a modest cabin. It was erected there as a God-sent refuge for those who dare to reach heaven.

Determined to stretch the last shred of human endurance to the utmost limit, we dragged, literally, dragged our broken bodies across the vast snowbank. Even with snow spikes clamped underneath our shoes, the fresh snow powder swallowed each step up to our thighs. Huy led the charge and left a trail of snowy footprints behind. Overwhelmed by the devastating forces of rain, wind, snow, and thin air, my ragged body just yielded to the mercy of fate. Two hours

into the assault, I was reduced to a speck of lifeless dust in an unforgiving universe of white snow. Thoroughly soaked to the bone from head to toes and unable to move, I laid paralyzed, completely oblivious to the rigor mortis that had begun to take effect. My mind flickered occasionally back to life, and for a fleeting instance I saw everything again. The fresh dawn of a crimson morning, or the last gasp of day, stared into the startling blue of the lake and gazed up to watch a palette of colors spill over a panorama framed by more than a dozen towering peaks. Suddenly, a hoarse scream approached fast from above. Before I realized what was happening, Huy grabbed my leg and both of us tumbled down in a fury of snow dust.

For two days, I had lived with extraordinary intensity, my senses opened as never before to every nuance of rock and cloud and every inflection in my partner's voice. To me, and perhaps Huy, too, the experience was a journey of personal growth. Whether climbing mountains becomes a consummate challenge, or merely an exercise in absurdity, or the fulfillment of a higher calling, it provides us with a profound occasion for self-actualization. Indeed, some people may be able to sit at a desk all day and find that engrossing, while others abandon every guarantee of security to be on a dizzying peak, and still others manage to surrender to chance and monotony altogether. The challenge of facing dire

adversity is a figurative experience, a metaphor in actual motion and concrete hardship. To put the matter simply, it is a captivating experience in which, at least for long stretches of time, movement and intention are so confined that one loses the distinction between means and ends. It makes us aware how large a part does intrinsic reward play in getting us through the day. For substantial periods of time, the coordination of attention, muscle, and eye is so desperately focused that they flow together with unambiguous purpose. Ordinary daily experience is often so clouded with detail and distraction that it is difficult to find in it the skeletal outlines of intrinsic purpose. Thus, to a large extent we must create occasions during which these distractions are temporarily held in abeyance. Mountain climbing may be one of the most demanding and purest examples of the intrinsically engrossing, for it literally makes accomplishment a life-and-death matter. As Hemingway so aptly puts it in *For Whom the Bell Tolls*, "Unless a man thrusts his life on the firing line...he will never know his true conviction." The conviction in climbing, for Huy and me, is to revivify ourselves for a primordial experience of intrinsic gratification, one that sets a standard against which other experiences in the daily drudgery of living can be judged. Those who experience this engrossment know the shortcomings of the many other things they do. To a degree, such an experience relieves them of the artificiality of mediocre standards and restores a private and seemingly more realistic basis of evaluation.

Alas, Mt. Whitney forever remains a destiny not meant to be, but somewhere at thirteen thousand feet on the hopeless snowbank, I have indeed truly reached the zenith of a lifetime.

duc

sống lâu TRĂM TUỔI

Ngày tết người ta thường hay chúc nhau "sống lâu trăm tuổi", nhưng người ta cũng thường hay quên câu tiếp theo là "một cách rất khỏe mạnh". Dĩ nhiên là ý đó được hiểu ngầm, vì sống lâu trăm tuổi mà bệnh hoạn thì ai mà ham, bạn có đồng ý không? Nhưng làm thế nào để sống khỏe mạnh, đó mới là vấn đề. Khi xưa bên Việt Nam, người ta không có trọng thể dục thể thao cho lắm. Người ta thường thích thú với dáng điệu "thư sinh" của mình. Ai mà có bắp thịt nở nang thì có khi còn bị chê sau lưng là: "anh ta vai u thịt bắp mỡ hôi dầu", hoặc là "trông cô ta cứ như là nữ đô vật, chẳng có yếu điệu thực nữ tí nào!" nữa là đằng khác.

Thông thường người ta cũng than phiền rằng số mạng sao oái oăm, những người nào nhà nghèo, phải đi làm đầu tắt mặt tối thì lại khỏe mạnh, ăn nhiều, tốn cơm tốn gạo, thèm ăn đủ thứ mà không có tiền mua; còn những người nào nhà giàu và được an nhàn tằm thân thì lại sinh ra lắm bệnh tật, ăn uống không biết ngon, dầu rằng có rất nhiều tiền tha hồ ăn cao lương mỹ vị, nhưng mà lại chẳng ăn được gì hết. Do đó mà mới có câu chuyện Chúa Trịnh được Trạng Quỳnh cho ăn móm "mâm đá", hay là "đại phong". (*)

Nhắc lại, khi mọi người chúc tết nhau, họ chúc "sống lâu trăm tuổi", còn khi tôi chúc tết bạn, tôi lại chúc "ăn món đậu phụ". Các bạn có cho là kỳ cục không? Không đâu, điều chúc đó là điều chúc tốt đẹp nhất có thể dành tặng cho người được chúc. Đậu phụ rẻ tiền, ai mà không ăn được? Chỉ là vì họ không muốn thôi. Bây giờ theo sự nghiên cứu Tây Phương thì đậu phụ vừa bổ, vừa ngừa và trị được rất nhiều chứng bệnh nan y. Tôi sẽ xin kể ra dưới đây:

1) Bệnh Ung Thư

Bên Mỹ này càng ngày ta thấy bệnh ung thư phát triển càng nhiều.

Đàn bà Mỹ hơi lớn tuổi rất sợ ung thư vú, còn các ông thì sợ ung thư nhiếp hộ tuyến và các nơi khác như ruột, cổ họng vv..

Năm 1990, viện Ung Thư Quốc Gia ở Washington, D.C. đã họp những chuyên gia từ các trường đại học cùng các ngành trong chính phủ cũng như kỹ nghệ để thảo luận về ảnh hưởng trừ ung thư của đậu nành. Họ đã đồng ý với nhau rằng có rất nhiều dấu hiệu cho thấy đậu nành chứa 5 loại nguyên tố chống ung thư (anticarcinogens). Những chất đó là: Protease inhibitor, phytate, phytosterols, saponins, và isoflavones. Đặc biệt chất thứ năm (isoflavones) có khả năng làm ngưng hẳn sự phát triển các tế bào ung thư, như ung thư vú, ung thư ruột, ung thư phổi, ung thư nhiếp hộ tuyến (prostate), ung thư da, và ung thư máu. Điều kỳ lạ là chất này chỉ làm ngưng phát triển các tế bào ung thư mà thôi, chứ không ảnh hưởng tới các tế bào khác của cơ thể. Nhiều người bỏ thịt cá và thay bằng đậu hũ đã không gây đi mà còn mập thêm, và khỏe mạnh thêm nữa.

2) Bệnh tim

Bệnh tim là bệnh của nhà giàu, và cũng là bệnh rất phổ biến ở các nước tiên tiến, như Hoa Kỳ. Bên Mỹ, hầu như nửa số người chết là vì bệnh tim. Trong thời chiến tranh Triều Tiên (Korean War), bác sĩ quan sát động mạch của các thương binh (tuổi trung bình là 22 tuổi) và nhận thấy 3/4 trong số những người này đã bắt đầu bị chứng cứng động mạch (atherosclerosis). Chứng bệnh này là thành động mạch bị đóng một chất gọi là "plaque", làm bằng mỡ, cholesterol, calcium, và một vài thứ khác. Bệnh này thường liên hệ trực tiếp với số lượng cholesterol lưu thông trong mạch máu, số lượng này càng nhiều thì triển vọng thành động mạch bị đóng plaque càng nhiều hơn.

Tuy nhiên, cholesterol không đi một mình trong mạch máu bao giờ, nó thường đi chung trong hỗn hợp với chất đạm (protein) và chất béo (fat). Có hai loại hỗn hợp: good and bad cholesterol. Hai loại hỗn hợp xấu và tốt đó gọi là high-density lipoprotein (tốt), và low-density lipoprotein (xấu). Nói một cách vắn tắt thì low-density lipoprotein không được gan loại bỏ nên tiếp tục lưu thông trong mạch máu và giúp "plaque" đóng vào thành động mạch làm tăng thêm khả năng để tim bị ngưng đập (heart attack) vì bị tắc động mạch, còn high-density lipoprotein lại mang cholesterol về gan, có khả năng quét dọn động mạch không cho nó bị đóng "plaque".

Các chất đạm của thực phẩm làm bằng thịt thú mang tới cho các bạn nhiều low-density lipoprotein, còn đậu phụ, đậu nành mang tới cho các bạn nhiều high-density lipoprotein, như vậy là ăn đậu phụ trực tiếp giúp các bạn ngừa và chống bệnh tim và huyết áp cao.

(Ở bên Mỹ nhiều người bị bệnh tim vì kỹ nghệ thịt phát triển mạnh, người ta ăn quá nhiều thịt. Ở các nước khác, ăn ít thịt là một điều có lợi cho sức khỏe mà người ta không biết, cứ cho rằng vì nước họ nghèo nên họ bị thiệt thòi, cố gắng gom tiền đi mua thịt về ăn, thực là có phước --tránh được bệnh-- mà không biết hưởng).

Các bạn có thấy không: những chiến sĩ người Mỹ mới 22 tuổi đã bắt đầu bị chứng cứng động mạch, vậy các bạn dù ở tuổi nào cũng nên lo đi là vừa.

3) Bệnh tiểu đường

Bệnh này rất phổ biến trên nước Mỹ. Người ta ước lượng rằng vào khoảng một phần ba hay một nửa số bệnh nhân tiểu đường trên toàn thế giới là người Mỹ, nhưng nửa số người này lại không biết rằng họ đang có bệnh. Người ta nhận thấy bệnh này có liên quan trực tiếp đến cách ăn uống. Trong những nước nghèo hoặc ở Âu Châu trong thời chiến tranh, thực phẩm khan hiếm thì lại ít người bị tiểu đường. Bệnh này có thể gây mù lòa, đau thần kinh, bất lực (cho phái nam), thối chân (phải cưa), bại thận,... Bệnh này đứng hàng thứ bảy gây chết chóc hàng năm trên đất Mỹ. Bác sĩ David Snowden, nghiên cứu gia của University of Minnesota đã nghiên cứu 25,000 người qua 21 năm trường, đã nhận xét rằng những người ăn chay rất ít khi bị bệnh tiểu đường so với những người ăn thịt. Ông tuyên bố:

"We suspect it is the absence of meat that may explain our findings. In this study we looked at various levels of meat consumption, and as those levels got lower and lower, the risk of diabetes also decreased." (Chúng tôi ngờ rằng sự vắng mặt của món thịt trong thực phẩm đã giải thích mọi chuyện. Trong lúc nghiên cứu, chúng tôi coi lượng thịt mà bệnh nhân dùng, và lượng này càng ít, thì rủi ro có bệnh tiểu đường càng giảm theo). Ông cũng nói riêng: "My meat consumption has dropped significantly, since completing the diabetes study." (Sau cuộc nghiên cứu về bệnh tiểu đường,

tôi đã ăn ít thịt đi rất nhiều..). Bạn đã hiểu vì sao tôi mời bạn ăn đậu phụ thay cho thịt để ngừa chứng bệnh này.

4) Bệnh Xương Xốp (Osteoporosis)

Nhiều người cứ tưởng là uống nhiều sữa thì sẽ lấy được chất vôi trong sữa và ngừa được bệnh xương xốp. Thật là một điều sai lầm. Hãy so sánh đàn bà Mỹ và đàn bà Nhật. Nước Mỹ tiêu thụ nhiều sữa nhất thế giới, nhưng đàn bà Mỹ cũng bị xương xốp nhiều nhất thế giới, hơn đàn bà Nhật rất nhiều, trong khi người Nhật lại tiêu thụ nhiều nhất là đậu nành. (họ lấy đậu ra đất để mà nuôi bò sữa?)

Thực ra để giúp tiêu hóa những chất đạm của động vật như trong sữa, cơ thể cần rất nhiều chất vôi, và nó sẽ rút lấy chất vôi từ trong xương mình ra để làm công việc đó, điều đó làm xương trở nên xốp. Lượng chất vôi mà sữa mang lại không đủ để giúp tiêu hóa lượng chất đạm trong sữa. Người ta cũng nhận thấy là những người ăn rau đậu mất ít chất vôi trong xương hơn những người ăn thịt cá trứng sữa. Tại sao vậy? Chất đạm trong đậu không phải là chất đạm ư? Lý do là trong rau đậu cũng có chất vôi, mà chất vôi này lại rất dễ tiêu hóa, vì tỷ lệ chất vôi và chất phốt phốt (calcium/phosphorous ratio) rất lớn so với tỷ lệ đó trong thực phẩm làm bằng động vật, do đó mà chất vôi này dùng được và cơ thể không cần rút chất vôi trong xương ra để tiêu thụ chất đạm. Tóm lại, để ngừa bệnh xương xốp, các bạn nên ngưng uống sữa, ăn thịt, và ăn đậu hũ thay vào đó.

Trên đây chúng tôi mới kể sơ sơ những điều lợi ích của việc dùng đậu hũ, đậu nành trên các bệnh tim, ung thư, tiểu đường và xương xốp.

Ngoài ra, chất đạm của đậu nành còn có khả năng thay thế cho thịt cá, lại còn giúp bạn ngừa được rất nhiều chứng bệnh khác nữa như sạn ở thận, sạn trong túi mật, nhiễm trùng salmonella, E. Coli, bệnh phong thấp khớp xương, bệnh dị ứng vv... mà giới hạn của một bài báo, nhất là báo Xuân (vì có rất nhiều đề tài khác nhau), không cho phép chúng tôi kể hết ra, xin hẹn lại một dịp khác, và

bây giờ xin chúc các bạn trong năm mới tìm ra được rất nhiều món ăn rất ngon lành nấu bằng đậu hũ hoặc các chất liệu làm từ đậu nành.

Thu Hương

Tài liệu tham khảo:

- 1) "The Simple Soybean and Your Health", với các tác giả là Mark Messina, (Ph.D., Michigan State University), Virginia Messina, (MPH., University of Michigan), và Kenneth D.R. Setchell, (Ph.D., University of London).
- 2) Prevention's Health Books: New Food For Healing.
- 3) Diet For A New America, với tác giả là John Robbins.

(*) Đối với các bạn chưa biết câu chuyện Chúa Trịnh và Trạng Quỳnh thì nó như thế này: Chúa Trịnh ngán cơm lắm rồi nên mới than phiền là ăn không biết ngon. Trạng Quỳnh bèn mời Chúa đến nhà, rồi nấu một nồi sồi ụng ục trên bếp rất lâu nên Chúa chờ lâu đói bụng mới hỏi Trạng Quỳnh đang nấu món gì đó. Trạng Quỳnh nói nấu món Mâm Đá để mời Chúa. Thực ra đó chỉ là một nồi nước sồi trong có cục đá mà thôi, dĩ nhiên nấu không bao giờ mềm được. Khi Chúa đã đói lắm rồi thì Trạng Quỳnh mới nói rằng lần này mâm đá chưa chín, thôi dọn tạm món ăn khác cho Chúa đỡ đói, và đó chỉ là rau muống luộc chấm tương. Chúa đã đói lắm và phần vì món đó lạ miệng nên ăn rất ngon, mới hỏi Trạng Quỳnh đó là món gì. Dĩ nhiên ở trong phủ Chúa đâu có ai dám nấu món ăn quê mùa và rẻ tiền này dâng lên Chúa bao giờ, do đó Trạng Quỳnh mới bịa đại một tên đó là: Đại Phong. Sau này tên đó được giải thích như sau: Đại Phong nghĩa là Gió To, mà gió to thì đổ chùa; đổ chùa thì tượng lo, và tượng lo nói lái lại là lọ tương.

Đây là một chuyện cười dân gian nhưng phản ánh một sự thực: bụng đói thì ăn gì cũng thấy ngon, và càng ăn nhiều cao lương mỹ vị cùng những món ăn phẩm tự nhiên và nhiều gia vị thì cơ thể càng bị nhiễm độc và dần dần ăn uống cũng không còn thấy ngon miệng nữa.

VÀI TRAO ĐỔI VỀ SÁNG TÁC CA KHÚC

Hoàng Việt Khanh

[Tiếp theo số trước và hết]

Lời Tòa Soạn: Anh Hoàng Việt Khanh là một cộng tác viên về âm nhạc của tạp chí Non Sông. Với mục đích phát huy khả năng sáng tác ca khúc cho những bạn yêu thích và bắt đầu bước vào con đường viết ca khúc, anh Hoàng Việt Khanh mong muốn được trao đổi cùng các bạn một số kinh nghiệm sáng tác của mình. Với đối tượng đông đảo độc giả, tác giả bài viết đã tránh viết chi tiết về những điều mang tính chất học thuật. Độc giả có thể liên lạc riêng với tác giả qua email: khanh@nonsong.org hoặc tìm hiểu thêm về các vấn đề của bài viết tại trang nhà của tác giả: www.csun.edu/~hbmen024

15. Dân ca và khuynh hướng viết ca khúc hiện nay như thế nào?

Một trong những khuynh hướng sáng tác ca khúc của các nhạc sĩ Việt nam hiện nay là tạo nét nhạc mới trong tác phẩm của mình bằng cách dựa trên các làn điệu dân ca. Thật ra, điều này đã được ý thức và áp dụng từ lâu bởi các con chim đầu đàn trong nền tân nhạc Việt nam như nhạc sĩ Phạm Duy, Lê Yên, Nguyễn Xuân Khoát, Dương Thiệu Tước, Hoàng Thi Thơ.v.v. Dần dần, qua việc tiếp xúc với nền âm nhạc thế giới và nghiên cứu chuyên sâu về nền âm nhạc truyền thống nước nhà, các nhạc sĩ Việt nam hiện nay đã nhận thức sâu sắc hơn về tầm quan trọng của việc sử dụng vốn dân ca vào trong sáng tác của mình. Việc làm này không những có giá trị về mặt bảo tồn nền âm nhạc truyền thống mà còn tạo cho ca khúc và âm nhạc Việt nam có một sắc thái riêng biệt khác hẳn với những ca khúc và âm nhạc của các nước khác. Một số nhạc sĩ trẻ hiện nay cũng đang tìm cách kết hợp nhạc Rock và dân ca Việt nam.

16. Làm sao để viết một ca khúc dựa trên dân ca?

Theo tôi, có 3 cách viết ca khúc dựa trên dân ca: dựa trên nguyên bản, dựa trên làn điệu dân ca, hoặc dựa trên thang 5 âm và điệu thức (Bắc, Nam Ai, Nam Xuân.v.v.)

Viết ca khúc dựa trên nguyên bản là dựa trên một bài dân ca nào đó rồi sửa lại lời hát. Tôi không khuyến khích các bạn làm công việc này dù đã có rất nhiều người sửa lời dân ca để tạo nên ca khúc mới. Bạn có thể thường được nghe loại này qua các loại nhạc quảng cáo thương mại hoặc hài kịch bình dân.v v. Loại thứ hai là phát triển một làn điệu dân ca nào đó, ví dụ dựa trên giai điệu của bài Lý Con Sáo, Lý Ngựa Ô, hò Mái Đầy của Huế, hay từ một bài hát của quan họ Bắc Ninh, v v. Loại này đòi hỏi ít nhất người nhạc sĩ phải biết kỹ thuật phát triển một giai điệu hay tiết tấu. Tuy nhiên, cách viết này vẫn không đòi hỏi tính sáng tạo cao ở người nhạc sĩ bằng cách viết dựa trên thang 5 âm

(ngũ cung) và điệu thức. Cách viết thứ ba này có tính sáng tạo cao nhất nhưng không phải là khó nhất. Không khó là vì nếu bạn đã yêu thích dân ca và một khi dân ca đã thấm vào máu thịt của bạn rồi thì việc viết ca khúc theo cách này thật dễ dàng. Tôi khuyên bạn cứ việc hát và học thuộc thật nhiều bài dân ca Việt nam, tự nhiên bạn sẽ viết được những ca khúc mang đậm đà tình tự dân tộc. Một số bài hát thuộc loại này như Ngẫu Hứng Lý Qua Cầu, Lá Diêu Bông (Trần Tiến), Nụ Tầm Xuân, Đưa Em Tìm Động Hoa Vàng (Phạm Duy), Duyên Quê (Hoàng Thi Thơ), Ở Trọ (Trịnh Công Sơn), Quê Hương (Giáp Văn Thạch), Ước Gì (Hoàng Việt Khanh).v v.

17. Cần tìm đọc các tài liệu nào để hiểu thêm về dân ca Việt nam?

Bạn có thể tìm đọc các sách viết về dân ca Việt nam như Vietnam: Les Traditions Musicales (Trần Văn Khê), Music of Vietnam (Phạm Duy), Essays on Vietnamese Music (Ngọc Tú, Đào Trọng Từ), Tìm hiểu dân ca Nam bộ (Lư Nhất Vũ), Dân ca Việt nam (Nhà xuất bản Văn hóa), Nghệ thuật sân khấu Việt nam (Trần Văn Khải), v.v. Ngoài ra bạn cũng có thể tìm đọc trên internet tại các trang nhà:

Vietnamese Traditional Music
<http://www.csun.edu/~hbmen024/kitchen.html>,

Tìm hiểu dân ca Quan Họ
<http://www.vnn.vn/vnn3/vhvietnam/quanho/index.html>,

Dân ca Việt Nam
http://www.Vietnamtourism.com/web_viet/vietnam/culture/theatre/vih.frame.htm, v v.

18. Sau khi viết xong một ca khúc, công việc kế tiếp là gì?

Sau khi hoàn tất ca khúc của mình, công việc kế tiếp của người nhạc sĩ là tìm cách phổ biến tác phẩm cho công

chúng thưởng thức. Công việc này đòi hỏi khá nhiều thời gian. Đối với người mới viết, tôi khuyên nên trình bày tác phẩm của mình trước hết cho bạn bè, người thân, hoặc một nhạc sĩ nào đó để họ cho ý kiến. Sau khi hoàn chỉnh lại ca khúc của mình, bạn nên tự mình trình bày trước đám đông, nhờ ca sĩ hát, hoặc gọi đến các đài truyền thanh, truyền hình, nhà xuất bản, hay các trung tâm băng nhạc.v.v. Các câu lạc bộ âm nhạc địa phương cũng là nơi khá tốt để bạn có dịp tiếp xúc, trao đổi kiến thức âm nhạc và phổ biến tác phẩm của mình.

19. Chọn ca sĩ cho bài hát có quan trọng không?

Việc chọn ca sĩ cho bài hát của mình rất quan trọng. Không phải ca sĩ nào cũng có thể hát thành công bài hát của bạn. Mỗi ca sĩ chỉ có khả năng trình bày và giọng hát riêng phù hợp với âm vực cao thấp nhất định nào đó mà thôi. Do vậy bạn cần thận trọng trong việc chọn ca sĩ hát nhạc của mình, nhất là khi bài hát của bạn đã không được dự tính dành cho một ca sĩ nào đó hát khi bắt đầu viết. Ca sĩ còn là người sáng tạo thứ nhì cho ca khúc của bạn. Họ chính là người diễn đạt trực tiếp tình cảm mà bạn gửi gắm trong tác phẩm đến khán thính giả. Muốn hát thành công bài hát nào đó, ca sĩ không những hát đúng những nốt nhạc của ca khúc

mà còn phải nắm bắt được tình cảm của bài hát. Một cách sáng tạo, ca sĩ khi hát sẽ thêm bớt sắc thái, tạo những chỗ mạnh nhẹ, luyến láy, ngưng nghỉ đặc biệt cho bài hát mà nhiều khi các phần này không được ghi lại trong tác phẩm bởi nhạc sĩ.

20. Như vậy có cần phải chọn ca sĩ trước khi viết ca khúc nào đó?

Bạn không hẳn phải chọn một ca sĩ trước khi sáng tác một ca khúc. Tuy nhiên, nếu bạn có được một ca sĩ thích hợp với các bài hát của bạn, thì điều này dễ đưa tác phẩm của bạn thành công. Như trường hợp của nhạc sĩ Phạm Duy và Trịnh Công Sơn. Sự thành công của hai nhạc sĩ này không thể không kể đến công lao của ca sĩ Thái Thanh và Khánh Ly. Hai nhạc sĩ đã biết khai thác đúng mức giọng hát của hai ca sĩ tài danh này. Phạm Duy, với sự chú trọng nhiều vào kỹ thuật, đã viết nhiều ca khúc có tầm cỡ (nốt thấp và cao nhất) rộng cùng với những luyến láy đặc biệt mà chỉ có Thái Thanh mới diễn tả được một cách xuất thần. Ngược lại, nhạc sĩ Trịnh Công Sơn, với nét nhạc đơn giản và tầm cỡ trung bình, đã dành phần chuyển tải triết lý của ngôn từ và nội tâm cho ca sĩ Khánh Ly.

21. Nên chọn nam hay nữ ca sĩ cho bài hát của mình?

Trừ vài trường hợp ngoại lệ, nam hay nữ ca sĩ đều có thể hát bài hát của bạn. Một trường hợp ngoại lệ mà tôi muốn nói đến ở đây là "giới tính" của bài hát. Nếu bài hát dùng nhân xưng là nữ thì nên chọn ca sĩ nữ, và ngược lại. Có vài ca sĩ thay đổi nhân xưng của bài hát để cho hợp với giới tính của mình. Trường hợp này hoàn toàn không nên làm vì đã thay đổi lời ca của tác giả, hơn thế nữa, có thể thay đổi cả tình cảm của bài hát mà tác giả đã mong muốn.

22. Có cần viết phối khí, phối âm cho bài hát?

Nếu bạn giỏi về hòa âm và hiểu rõ tính năng các nhạc cụ thì nên soạn thêm phần phối khí và phối âm cho bài hát của mình. Tuy nhiên, thông thường các phần phối khí được soạn bởi các nhạc sĩ chuyên môn khác. Hiện nay, ca khúc Việt nam đang thiếu khá nhiều bài hát có phối âm (2, 3 hoặc 4 giọng). Tôi thiết nghĩ chúng ta nên chú trọng phát triển loại hình ca khúc này để tạo thêm nhiều màu sắc cho nền ca khúc Việt nam. Riêng phần phối khí, gần đây đã có nhiều cố gắng trong việc đưa nhạc cụ cổ truyền Việt nam (như đàn bầu, tranh, sáo, nhị, hay cồng chiêng, v.v...) vào chung với các nhạc cụ Tây Phương. Điều này đã làm tăng giá trị và tạo nét độc đáo cho ca khúc Việt nam. Ở hải ngoại, các nhạc sĩ như Duy Cường, Trúc Hồ, v.v... đã có nhiều thể nghiệm đặc sắc trong việc phối khí các ca khúc.

23. Lời cuối

Viết ca khúc là công việc sáng tạo rất thú vị. Để một viết ca khúc, bạn cần biết một số qui luật. Tuy nhiên, "Rules are made to be broken!" Trong sáng tạo bạn cần phải biết phá bỏ một số luật lệ để tạo ra cái mới. Nhưng cái mới đó phải phù hợp với tình cảm, văn hóa của dân tộc Việt nam nói riêng và của nhân loại nói chung. Tôi hy vọng bài viết này mang lại một số thông tin tổng quát cho các bạn trẻ yêu thích và bắt đầu bước vào sáng tác ca khúc. Chúc bạn thành công.

LÀM SAO LẤY ? TỬ VI CHO ĐÚNG?

COI TỬ SỐ 90

Huyền Châu

Đầu năm chắc có nhiều bạn thích đi coi bói. Bạn sẽ hỏi tôi ai là thầy hay. Trong số này tôi sẽ bàn với các bạn về điều này. Nếu bạn có đọc bài đầu tiên trong loạt bài về tử vi của tôi thì bạn đã nhận thấy tôi có nêu lên một vài câu chuyện về tử vi rất chính xác. Theo kinh nghiệm của bạn (và của tôi nữa) thì đôi khi các thầy tử vi đoán số mạng cho chúng ta cũng không lấy gì làm chính xác cho lắm. Sự đoán sai có thể do ba yếu tố. Yếu tố thứ nhất là thầy bói dở, không có được học hỏi đàng hoàng, nhìn phản ứng của thân chủ mà bói bậy bạ rồi may gặp thời, trúng được vài điều, thế là nổi tiếng rồi thiên hạ đồn nhau cho là hay, nhưng thực ra chỉ đoán đúng có 50% mà thôi, nghĩa là không trúng gì hết. Yếu tố thứ hai là coi sai giờ sinh. Giờ địa phương lúc thế này lúc thế kia, tùy theo chính phủ nào, địa phương nào, đồng hồ nào. Do đó mà một người thay vì sinh giờ Tí mà bảo là sinh giờ Sửu chẳng hạn, là số mạng đã sai biệt hẳn đi rồi, vì thay vì những ông sao thuộc hệ "Sát Phá Liêm Tham" chiếu, thì đã biến thành những sao trong hệ "Tử Phủ Vũ Tướng" chiếu, và nếu bạn nào biết đoán số tử vi Trung Hoa thì sẽ biết tính chất của hai hệ sao này khác nhau rất nhiều. Yếu tố thứ ba là do tính chất du di của ngày tháng trong Âm lịch. Chúng ta đã biết là theo dương lịch thì cứ bốn năm lại có nhuận một lần, dư ra một ngày trong tháng hai (February). Theo Âm lịch thì năm nhuận lại khác nữa. Mỗi khi có năm nhuận, thì năm đó dư ra hẳn một tháng. Như thế khi lấy số tử vi thì phải làm sao? Thông

thường, các thầy tử vi nói rằng nếu có 2 tháng bẩy chẳng hạn thì ai sinh trong hai tháng đó mình cứ lấy cả hai đều là sinh trong tháng bẩy. Như vậy thì làm sao mà đúng được. So với tử vi Tây Phương thì rõ ràng là hai người, ví dụ một người là tuổi thiên xứng, một người là tuổi Xử Nữ, tính tình đã khác nhau nhiều lắm rồi, mà lại bảo là vì sinh trong tháng bẩy chính và tháng bẩy nhuận ta, cùng là một tháng bẩy, cùng giờ cùng ngày cùng năm sinh thì số mạng phải giống nhau như hệt, thực là một sự phi lý.

Không phải rằng chỉ vì bạn sinh trong tháng nhuận nên tử vi của bạn mới bị sai. Thực ra tử vi của bạn do ông thầy lấy sai đi vì cái vấn đề tháng nhuận đó, nó ảnh hưởng một cách gián tiếp

lên sự xác định tháng sinh của bạn. Ví dụ như bạn không phải sinh trong tháng bẩy nhuận. Ví dụ như bạn sinh trong tháng 6, trước tháng 7 một tháng, hoặc tháng 5, trước tháng 7 hai tháng. Giả sử rằng tháng 7 đó nên được gọi là tháng 6 mới đúng, và tháng 7 nhuận phải được gọi là tháng 7 thì đúng, như vậy thì nếu bạn sinh giữa tháng 5 thì tháng sinh của bạn phải được gọi là tháng 4 thì mới đúng. Như vậy khi ông thầy tử vi chấp nhận tháng sinh của bạn là tháng 5 thì ông ta lấy lá số cho bạn chắc chắn sẽ sai, mặc dù không ai có lỗi cả. Sự so le đó còn ảnh hưởng đây chuyện rất nhiều cho tới cả một hai năm sau, nhưng mà ảnh hưởng này rắc rối quá, làm sao tính ra? Chẳng lẽ đoán bừa. Ví dụ như năm sinh của bạn

chẳng dính dáng gì đến năm nhuận cả, nhưng vì ảnh hưởng dây chuyền này nên bạn lo xa, bảo ông thầy là: Ông à, tôi sinh tháng 3, nhưng nếu ông lấy thử mà nếu không trúng thì ông thử đoán cho tôi là tháng 2 hay tháng 4 coi có trúng không. Như thế thì nào có khác gì đoán mò đâu. Mình sẽ mất tin tưởng ở tử vi, và cứ cố gắng tìm cách để ép cho nó trúng, không thì tìm cách này cách kia để biện luận. Thực ra có một phương pháp mà thầy tôi (hiện còn ở Việt Nam, ông xưa dạy toán ở rất nhiều trường trung học và cũng viết rất nhiều sách toán được nhiều người dùng) đã chỉ, để tính tháng sinh cho đúng. Phương pháp này rất đơn giản. Bạn có nhớ câu này trong truyện Kiều không? "Thanh Minh trong tiết tháng 3". Bạn chỉ cần nhớ một câu đó thôi, cộng với cuốn Lịch Thế Kỷ, là bạn có thể tính đúng tháng sinh cho bất cứ một ai. Trong các năm âm lịch, đầu là năm nhuận hay không nhuận, lịch Tàu chỉ tính có 12 tiết, và mỗi tiết đi với một tháng. Bạn cứ nhớ tiết Thanh Minh là tháng ba, rồi dò theo cuốn lịch thế kỷ đi vòng vòng như vậy thì tháng sinh sẽ tính ra được là cái chắc. Tôi cũng không cần nói ra đây những tiết khác là những tiết gì, và nhằm vào những tháng nào, bởi chính tôi cũng như bạn thôi, không nhớ được. Cứ nhớ tiết Thanh Minh = tháng 3 là đủ rồi bạn nhé. Vậy đầu năm nếu muốn coi tử vi cho ai, hoặc dẫn ai đi coi tử vi thì bạn nên có sẵn một cuốn lịch thế kỷ trong nhà để dò tìm lại tháng sinh đúng của đương sự cho đúng cái đã, Còn yếu tố thứ hai là tính sai giờ sinh và làm thế nào để tính lại cho đúng được, thì cũng có một phương pháp rất khoa học để tính đúng, cũng do thầy tôi bày cho tôi. Tôi xin hẹn lại với các bạn trong một dịp tới vậy nhé, vì đầu năm mà phải đọc nhiều về tính toán như vậy chắc là bạn cũng nhức đầu lắm rồi. Chúc các bạn đầu xuân làm thầy tướng số và tử vi đại tài, hoặc đi coi tử vi cho đúng nhé.

Y Nguyễn ơi, sao mà đàn bà con gái ra đường ai nấy cũng kè kè một (có khi hai, ba) cái túi xách, ví hoặc bóp hút dzậy hả Y Nguyễn? Nào là túi nhỏ, túi lớn, túi trắng, túi đen, túi cắc kè bông, nào là túi quai dài, quai ngắn, quai lưng lửng, nào túi quai to, túi quai nhỏ, túi quai da, túi quai dây xích, túi plastic, túi da bò, túi đeo chéo ngang bụng thò lò, túi đeo ngược sau lưng như cái ba lô. Bộ ra đường mà hông mang theo túi là "thiếu thiếu" cái gì sao hả Y Nguyễn? Vậy hôm nào Y Nguyễn thử bỏ hết túi ở nhà, đi lang thang một bữa rồi đĩa kể cho tui nghe thử coi nó ra làm sao nghe. — **Lộn Xộn**

Lộn xộn khéo để ý thật! Đúng đó, con gái khi ra đường mà quên không mang theo túi xách thì cứ y như là... đi chân không, trống thiếu kinh khủng. Theo YN ngẫm ra thì chỉ có ba lý do đơn giản tại sao mí nàng lại cần phải mang theo túi xách. Lý do thứ nhất, bóp của con gái đây ới là đây, không tài nào nhét vừa vô túi quần cả! Bóp của mí nàng không phải để đựng tiền, mà y như là một cuốn mini photo-album, chứa từ hình ông bà Ngoại, gia đình, cháu chắt, bồ cũ, kếp mới, bạn bè, cho đến photo của con chó Mực hay chú quạ Ô gì cũng được ép hình cho vào bóp xách theo. Lý do thứ hai cũng không kém quan trọng: chìa khóa! Không phải con gái ưa chạy áp phe, cần nơi cất nhiều chìa khóa tủ vàng

Giữa xôn xao đời thường, cuộc sống tuổi trẻ có nhiều lúc bị khuấy động bởi những suy tư nhẹ nhàng, buồn vui vu vơ ngộ nghĩnh, xen lẫn một vài chút nhớ nhung... dễ ghét... để cuối cùng tạo thành những khúc mắc tuy rất lạ, nhưng cũng rất "trẻ trung". Thi sĩ Đinh Hùng đã mang tâm hồn tuổi trẻ đi vào dòng thơ,

"... Là học trò nhưng không sách cầm tay
Có tâm sự đi nói cùng cây cỏ..."

Ừ nhì! Tâm sự riêng mang không làm thanh thảo lòng mình. Nhưng loài thảo mộc sao chia sẻ được những âu lo? Khhh..khkh khô..khổ quá! Biết "méc" với ai bây giờ? Hmmm, bạn mến, hãy thử ghé vào đây cùng Y Nguyễn... gửi gắm chút suy tư, thâm thì chút tâm sự -- hãy thâm thì mí nhau -- bạn nhé!

Y Nguyễn

hay gác ngọc gì cả mà chỉ vì con gái thích gắn thêm những tượng hình decorations nho nhỏ để thương, hay đôi khi... một vài lọ ớt xịt mắt phòng thân, kéo, kềm, dao, thớt... hể cái chi xỏ dây vô treo lên được là có thể gắn vào keychain ngay, bắt chấp trọng lượng. Và cuối cùng, theo YN thấy thì túi xách thời nay đã nghiêm nhiên được những nhà vẽ kiểu "officially" đưa vào thể giới thời trang. Con gái xách túi hay giỏ không hẳn để cất những thứ cần thiết, mà là để sao đi cho hợp với bộ đồ đang mặc hay đôi guốc đang mang. Cho nên nhiều khi lục lại trong giỏ, mí nàng sẽ không khỏi ngạc nhiên vì họ rất có thể sẽ tìm thấy những thứ linh kinh mà họ đã vô tình "liệng" vô nhưng chưa hề đụng tới chẳng hạn như năm ba thỏi kẹo chocolates rinh rích... của Halloween hai năm về trước, hay chỉ là một vài mẫu giấy nguệch ngoạc hàng số homefone+workfone+cellfone+pager+webpage+email+fax của những cây si đã trò chuyện qua trong một hội chợ Tết Công Gô... năm một ngàn chín trăm hồng nhớ.

Y Nguyễn ơi, mẹ mình lúc nào cũng dặn là ra đường phải coi chừng bọn con trai, vì "chúng nó" hay dụ dỗ lắm. Nhưng mình có quen với anh này, mà đâu có thấy ảnh dụ cái gì đâu? Ngược lại, mỗi lần hai đứa đi dạo shopping, mình hay dụ ảnh mua cho mình cái này cái nọ lắm, mà lần nào bị mình dụ dỗ,

ảnh cũng đều móc thẻ ra charge hít đó. Dzậy thì mẹ mình dặn đâu có đúng đâu hé, Y Nguyễn? — **NN**

NN nè!

NN thấy hông? Thì chính NN đây cũng đang bị anh chàng đang dụ dỗ cho NN tưởng rằng ảnh hồng có đang dụ dỗ người khác đó mà. Nói vậy chứ không phải là Mẹ của NN dặn đúng hay sai, nhưng mà dụng ý của bà là chỉ muốn NN nên dè dặt khi giao thiệp với người ngoài, trai hay gái, vì không phải ai ai cũng là người tốt đâu. NN lại nghe ngay câu nói này của bà mà đi thử coi "ai sẽ dụ ai" trong phương diện shopping để phán xét kết quả thì hơi trật đường rày đó. NN thử nghĩ xem, nếu anh ta có job hẳn hoi thì không nói gì, nhưng lỡ người ta vẫn còn là học sinh sống nhờ vào financial aid, mượn nợ để dất NN đi chơi thì cũng tội thiệt. Biết đâu được anh chàng dễ thương này có lòng tốt tốt chút chút, mà cũng đã từng được má của ảnh dặn rằng "Con coi chừng bị tui con gái nó dụ khì!" thì anh ta sẽ nghĩ sao sau khi đi shopping với NN! Dẫu sao đi nữa, NN cũng nên tiếp tục thận trọng khi giao tiếp với bạn bè, nhưng cũng nhớ nhẹ bớt tay khi đi shopping với người ta kỳ sau nhe!

Y Nguyễn ơi, hỏi nhỏ Y Nguyễn cái này nghe. Đi chơi dí con gái bao lâu mới được "mí" người ta dzị hả? — **S.O.S**

S.O.S oiiii!

Thì S.O.S cứ gắng đợi cho tới khi nào

mà mình chắc ăn một trăm phần trăm rằng nếu mình nhắm mắt chu mỏ qua phía bên kia... sẽ không bị người ta nện cho chiếc guốc thì hãy phình gan mà làm.:)

Hi Y Nguyễn, tui có một bà chị kỳ cục lắm. Tui thì chỉ thích làm quen dí mấy cô đẹp đẹp không hà, nhưng mà bà thì cứ hay cản tui. Bà hù tui là "vợ đẹp là vợ người ta". Vậy thì tui sẽ làm "người ta" chứ có sao đâu. Nói vậy chứ có nên lấy dzợ đẹp không hả Y Nguyễn?
— **Người Ta**

Người ta nè!

Nếu mí người đẹp mà nghe chị của Người Ta phán câu này chắc mí nàng sẽ khóc hu hu vì sợ sẽ không còn ai dám bưng mâm đến hỏi. Câu nói này cũng có phần nào đúng. Vì thật ra hoa đẹp thì chẳng ai lại không thích, không muốn chiếm đoạt để đem về ngắm riêng. Nhưng vì hồi xưa hồi xưa, lúc chưa có luật pháp, chưa có tiếng nói của người phụ nữ, thì những người đẹp thường bị giựt ngang hông, đem ép gả vô những gia đình quyền thế như một món vật vô tri vô giác. Ngày nay, khỏi tả chắc mấy anh cũng biết, mấy nàng mà chưa muốn đi thì dù có mang xe tăng đến hù dọa thì mấy ả cũng đứng đĩnh đi vô đi ra như chẳng có chuyện gì. Con trai mà bày đặt liếc ầu chưa có giấy phép coi chừng còn bị thưa ra tòa với cái tội "harassment". Cho nên, điều đáng ngại duy nhất khi có người yêu hay vợ đẹp thì mấy chàng phải cực lực tranh đấu gìn giữ vì sẽ có lắm kẻ mon men thừa cơ dụ khị Hằng Nga của mình đi mất thôi. Đến lúc đó chỉ còn tùy thuộc vào sự quyết định của người con gái ấy coi cô ta có muốn thay lòng làm "vợ người ta" hay vẫn chung thủy làm người tình trăm năm -- vợ đẹp của riêng mình. Vì vậy, YN xin mển chúc "người ta" một công cuộc giảng rào kết kềm may mắn!

Y Nguyễn mển,

Đã được gần một năm rồi, mình có

quen, nếu không muốn nói là "fall in love" một cô bạn trên một chatroom. Cô ấy có vẻ hiền lắm, chứ không như mấy "bà chần" mình gặp hàng ngày trong trường UCI của mình đâu. Mỗi ngày tui này phải chat với nhau vài tiếng mới thấy tạm đủ. Cho tới giờ, mình muốn hẹn gặp cô ta lắm (và cô ấy hình như cũng vậy), nhưng mình lại thấy run run làm sao đó. Nhiều người bạn của mình cũng đã quen nhau trên net, và cũng đã vỡ mộng Cyber sau khi liêu mạng gặp nhau rồi. Vậy mình có nên hẹn gặp cô ấy không, hay chỉ nên để dành đó mà đợi mộng thôi hả Y Nguyễn? —

Chicken Boy

Chicken Boy mển!

Gặp nhau vỡ mộng Cyber là cái chắc! Hi hi hi! Hù CB chơi một chút. Không biết CB có coi Paris By Night số mấy quên rùi cà mà ông Nguyễn Ngọc Ngạn đã trích đại khái rằng "Hồng có người đàn bà nào tự cho là mình xấu cả!" Thật ra, không chỉ phụ nữ con gái nghĩ vậy, mà lẫn phe nam nhi đại trượng phu luôn cơ! Cho nên để tránh trường hợp bị vỡ mộng tan tành, CB nên lấy những gì họ tự tả đem hạ xuống một nửa (tại vì người ta thường hay tự tả mình tốt lên gấp đôi lắm), rồi từ đó mà suy ra coi mình còn có can đảm để gặp người ta nữa hông. Nếu còn thì tốt. Vì dù sao nếu mình đã rắp tâm để "expect the worst" chịu chấp nhận những gì hồng tốt nhất, thì đâu còn cái gì có thể làm cho mình vỡ mộng được đâu nữa mà sợ, chỉ sợ người ta bị ác mộng ngược lại mà thôi!

Em thật là đang rối lắm, xin Y Nguyễn giúp dùm. Em bây giờ thì còn đang đi học, có một hôm có anh đó chạy theo Vy và nói là quen với Vy, sao đó Vy mới nhận ra là mình có quen khi còn học ở High School, và then, ảnh xin Vy số phone và gọi cho Vy liên tục 2 ngày, và hẹn Vy đi chơi nữa. Vy đã nhận lời đi chơi với anh ấy. Khi đi bên cạnh của ảnh, Vy rất là hồi hộp, rất là stress, Vy không có cảm giác thoải mái và Vy cảm

thất chán lắm, và Vy đã quyết định không gặp bồ với ảnh. Nhưng thật ra Vy muốn hỏi Y Nguyễn tại sao Vy có một cảm giác lạ lùng như thế.

Vy

Đi chơi với một người mà không có cảm giác thoải mái, và còn cảm thấy chán nữa, thì tốt nhất là Vy stop right there. Đừng mất công tìm hiểu tại sao lại có cái "cảm giác lạ lùng" gì gì đó, đâu có ích lợi gì?!

Sao con trai nào cũng vậy, khi mà muốn quen với một người con gái đều nhìn vào bề ngoài của người con gái (sắc đẹp đó) trước tiên hết, xin Y Nguyễn cho một vài ý kiến. — **Mộng Mơ**

Tôi cũng muốn có câu hỏi Y Nguyễn làm ơn cho tôi hỏi nhỏ tại sao con gái nào cũng dzị cái đầu tiên nhìn vào người con trai là cần phải đẹp trai và phong độ trước cà? Xin cảm ơn! — **Lữ Khách**

Hình như Mộng Mơ và Lữ khách đã tự trả lời câu hỏi này cho nhau, thay cho YN rồi đó! Thấy hông, đâu phải trên đời này ai nấy đều coi trọng bề ngoài đâu! Nhưng, mình phải chấp nhận rằng thông thường, gặp ai lần đầu, mình đâu có biết được người ta tốt hay xấu, giỏi hay dở, hiền hay dữ, ngoan hay... hồng có ngoan... ngay lập tức đâu? Điều duy nhất mình có thể nhìn thấy được là bề ngoài của người ta mà thôi. Tuy nhiên, cũng cần nói rõ là "bề ngoài" không chỉ bao gồm những yếu tố trên khuôn mặt hay thân hình, mà nó còn có cả những yếu tố tinh thần như sự duyên dáng, cách thức nói chuyện, sự nhịch nhàng của động tác... Nhiều khi nhờ vào một dáng dấp..."hiền", hay "friendly" nào đó mà người ngoài mới dám bắt chuyện với mình. Bữa nào Lữ Khách hay Mộng Mơ thử làm mặt "ngẫu" đứng trước gương mà phùng phùng mang, trợn mắt, liếc dọc, háy lui coi? Lúc đó, sợ mình nhìn còn thấy... ớn, hướng chi người khác hén!

1. Giáo Sư Lê Hồng – California

Cám ơn giáo sư đã gửi bài và có những ý kiến đóng góp rất hay với Non Sông. Bài "Một mối tình trong thời ly loạn" của giáo sư sẽ được dành đăng trong số tới. Sự hiện diện của giáo sư trong đêm kỷ niệm mười năm Non Sông vừa qua, và giải thưởng \$100 dành cho bài viết hay nhất năm 93 của giáo sư, chắc chắn sẽ là một khích lệ lớn lao cho ban biên tập và các cây viết trẻ của Non Sông.

Kính chúc giáo sư một mùa xuân thật bình an và hạnh phúc.

2. Snowflake – California

Rất mừng khi thấy Snowflake sau một thời gian vắng bóng đã quay trở về với Non Sông. Đừng bỏ Non Sông mà đi lâu như vậy nữa nhé Snowflake. Mấy anh chị trong ban biên tập sẽ không biết trả lời như thế nào với các độc giả hâm mộ tác giả Snowflake đâu à nghen. Họ viết thư về tòa soạn chất vấn tìm lum luôn, nào là "Snowflake đi đâu mất tiêu rồi?" hay "Sao dạo này không thấy Snowflake xuất hiện nữa?"... Bài "Hoa Tulip", ban biên tập để dành đăng trong số tới vì số này để dành "đất" cho những bài về Tết và tình yêu.

Chúc Snowflake một năm mới nhiều niềm vui mới và thật hạnh phúc trong ngày Valentine.

3. Dung Nhi

Cám ơn lời khen và lời góp ý của Dung Nhi nhé! Ban biên tập sẽ cố gắng "cải thiện" tờ báo và sẽ cho đăng thêm truyện ngắn theo như ý kiến của Dung Nhi cũng như của vài độc giả khác! Dung Nhi cứ thử viết truyện ngắn hay

tùy bút đi. Non Sông mong muốn sự góp mặt của Dung Nhi đó. Chúc Dung Nhi hưởng một cái Tết thật vui, một mùa Valentine hạnh phúc.

4. Hoài Phương – Colorado

Đĩ nhiên là "welcome" Hoài Phương tới Cali rồi. Nhưng sao chỉ ở Cali được có một tuần vậy hả Năn nỉ ba má ở thêm vài ngày nữa mới đi thăm hết được thắng cảnh miền Nam Cali chứ! Cứ yên chí, sẽ có người dắt Hoài Phương đi xem thắng cảnh mà. Hiện giờ nghe tin Hoài Phương sắp qua, mấy anh trong Non Sông cứ giành nhau để được làm hướng dẫn viên du lịch cho Hoài Phương nè! Chúc Hoài Phương và gia đình một cái Tết đông vui và hạnh phúc. Hẹn gặp Hoài Phương sau nhé!

5. Minh Đức – Pháp

Truyện ngắn hay tùy bút hoặc ký sự gì cũng được hết, anh cứ viết rồi gửi về cho Non Sông nhé. Biết đâu một ngày nào đó anh sẽ nổi tiếng như đại văn hào Victor Hugo thì sao!

Chúc anh thành công và hưởng một mùa xuân đầm ấm.

6. Thu Hiền – Oklahoma

Cô cứ gửi bài về cho tụi cháu theo dạng email cũng được. Ban biên tập sẽ đổi qua dạng tiếng Việt bình thường sau đó. Mong sớm nhận được bài của cô. Kính chúc cô và gia đình hưởng một mùa xuân như ý.

7. Tú Diễm – Canada

Chưa nhận được số báo 92 à? Lạ nhỉ! Chắc chắn là bị trục trặc gì đó lúc gửi đi hay sao chứ không thể nào Tú Diễm lại bị "lọt số" lần nữa được. Ban biên tập phải "nấu áo" chị chủ bút hỏi cho ra lẽ mới được. Đền bù cho Tú Diễm.....hai cuốn NS 93 chịu hông?

Chúc Tú Diễm vui nhiều trong năm mới và nhất là... trong ngày Lễ Tình Yêu.

8. Nhật Báo Viễn Đông

Thành thật cảm ơn nhà báo Vũ Ánh và Nhật Báo Viễn Đông đã dành trọn một trang trong phần "Thế Giới Quận Cam" để giới thiệu Non Sông một cách trang trọng đến với bạn đọc khắp nơi.